Aventurile echipajului DOX

SERIE NOUĂ

207

Săgeata otrăvită

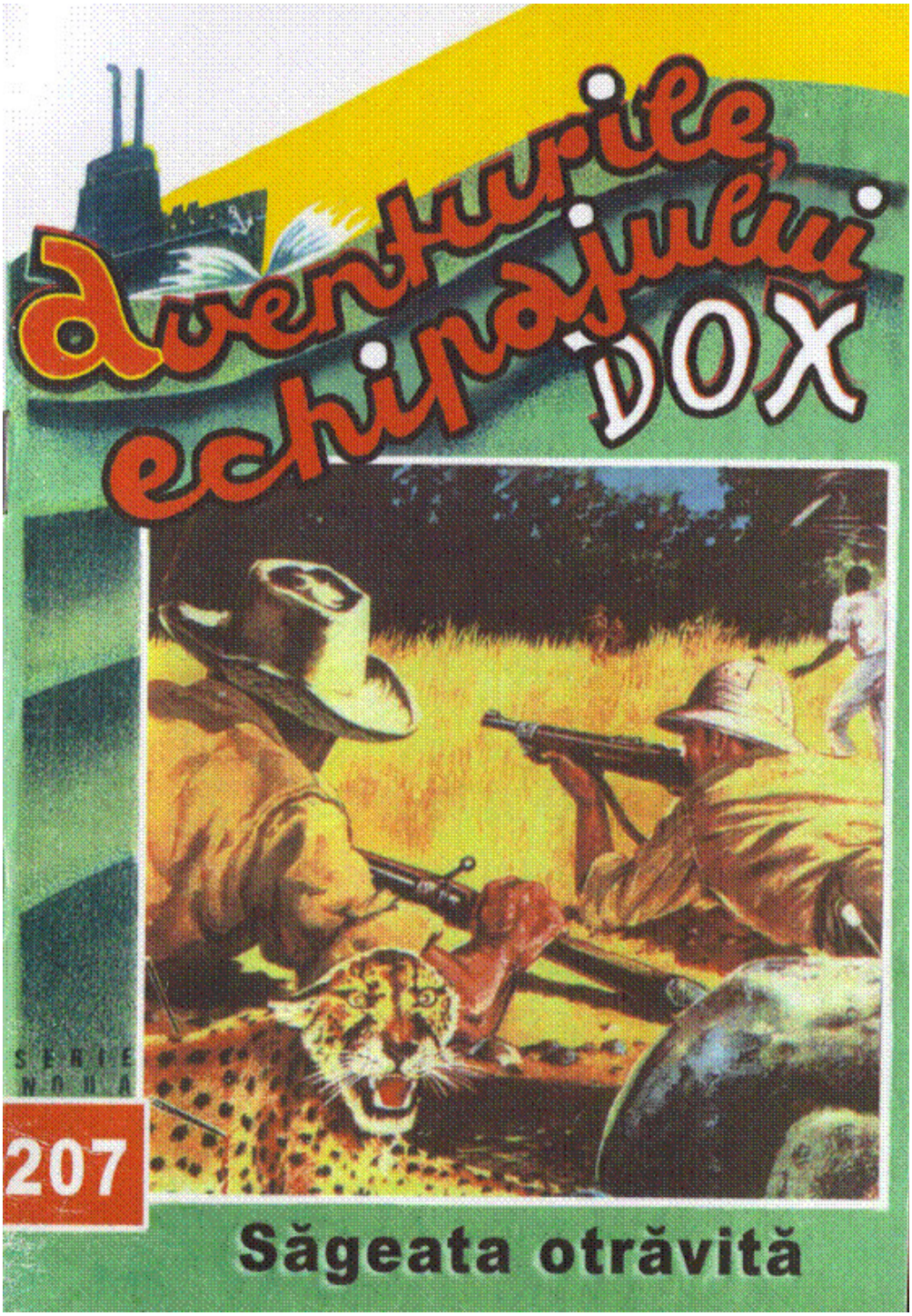
Aventurile echipajului DOX
SERIE NOUĂ
207
Săgeata otrăvită

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 207

SĂGEATA OTRĂVITĂ

Traducere de LIA HÂRSU

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
CURARA ÎN INSULINDA

PORUMBUL CU TULPINILE ce depăşeau un stat de om şi cu frunzele lătăreţe ca o sabie sarazină, se întinde unduitor precum o mare verde-argintie.

Departe în interiorul insulei, câmpul de orez oferea şi el o privelişte minunată, o alintare gingaşe de flori verzui peste apa mocirloasă şi gălbuie.

Poate că această imagine ar fi fost mai frumoasă fără vigurosul porumb de pe nemărginitul domeniu. Aşa că de aici, de pe veranda impunătoarei case, nu se putea vedea incomparabila orezărie.

Marian trebuie să fi avut acelaşi gând cu al meu, atunci când s-a întors spre gazda noastră şi i-a spus cu amabilitate.

— Ai întemeiat o plantaţie grandioasă.

Domnul Harris a clătinat capul.

— A cerut totuşi un efort considerabil, a spus el.

A răspuns simplu, dar mândru şi conştient de sine. Din întregul fel de a fi al lui Harris, orgolios şi sigur de sine, îţi dădeai seama de îndată că ai în faţa ta un american. Unul din acei americani care se întâlnesc numai în Vestul şi Vestul Mijlociu al Statelor Unite, unde principala activitate economică o constituie creşterea vitelor şi cultivarea pământului.

— Mi-au trebuit vreo câţiva ani ca să pregătesc aceste ogoare peste pădurea virgină şi tufişuri, dar acum – şi-a arătat dinţii albi ca zăpada – acum mă bucur de rezultate pe măsură.

— De fapt de ce te-ai gândit că-i potrivit să te stabileşti aici? l-am întrebat eu.

Harris şi-a întors spre mine faţa mare şi oacheşă de sub pălăria decolorată cu borul lat:

— Aici, a spus el, este la fel de bine ca şi în alte părţi, *mister* Bertram. Dacă un om îşi cultivă ogorul, pe insula Mentavi, în Missouri, sau în altă parte, este tot una. Pretutindeni îşi rupe oasele ca să obţină ceva. Însă într-adevăr, nu aceasta voiţi să aflaţi. Cum am ajuns aici? El a dat din umeri şi a râs nepăsător. Întrebarea poţi s-o pui oricărui american din lume, de la vlădică la opincă. Am venit aici pe vremea războiului şi după terminarea lui am rămas aici. În timpul acela nu mi-am îngăduit să fac prea multe. Cum se spune, după mine toate belelele se ţineau. Şi

apoi s-a uitat la mine şi mi-a spus cu o voce neobişnuit de schimbată. În orice caz, aşa îmi vine să cred câte odată.

L-am ascultat cu atenţie deşi nu isprăvise, nu l-am întrebat pe Harris de ce anume era preocupat.

Noi debarcasem pe această insulă de vreo câteva zile, pentru că motorul iahtului nostru a avut o pană şi căpitanul Hoffman a vrut să manevreze vasul prin dificilul şenal navigabil din sud-estul Sumatrei, unde să-l repare pe vreo insulă, înainte de a porni mai departe.

Mel Harris, pe veranda căruia ne aflam, ne-a primit cu cea mai desăvârşită ospitalitate americană pe insula sa. Aproape pe întreaga lui insulă din strâmtoarea Siberut, de la nord de insula Siberut, se întindea plantaţia care-i aparţinea. El a cumpărat-o de la guvernul din Djakarta pe bani peşin, din venitul obţinut doar de pe un biet hectar ce-l avusese la început pe insula cea mare.

Djakarta era bucuroasă să ia fiinţă încă o fermă care să ofere o producţie bună şi să aibă pe o mică insulă cât mai puţine griji. Şi într-adevăr, afacerea era avantajoasă pentru ambele părţi.

Desigur Marian a ascultat până când vocea lui Mel Harris a început deodată să devină neliniştită.

— Ai vreun necaz cu muncitorii? a întrebat el într-o doară.

Harris a oftat.

— Oricum există necazuri când te afli într-o ţară ca asta. Înţelegi dumneata, o ţară tânără. De aceea, eşti stăpân pe tine doar când băştinaşii devin maturi şi deşi nu sunt deprinşi să se poarte cu răspundere, treaba nu merge prost. De altfel cineva se află mereu printre ei. Apoi pentru prima oară am pe plantaţie un trib care se ţine de treabă. Pe lângă asta încă de pe vremea războiului, pe când eram tânăr, cunoşteam într-o oarecare măsură cum să mă port cu ei. Nu, nu-i asta! Există cu totul altă chestiune care-mi provoacă grijile despre care m-ai întrebat. Află, a izbucnit el, că sunt obişnuit cu greutăţile. Vin din vestul mijlociu al Statelor Unite şi acolo întotdeauna am avut parte de o grămadă de necazuri, ba lipsea apa, ba erau puţini oameni şi ce mai încolo, cunoşti cum merg treburile! Cred totuşi că-i cu neputinţă, ca aceleaşi lucruri să producă şi pe aici prea mare bătaie de cap.

Şi-a ridicat mâna şi a arătat către lanul de porumb, ce se întindea încolo spre mare.

— Vezi insula din partea aceea?

— Ce este cu insula? am vrut eu să aflu.

— Am cumpărat-o şi pe asta, a spus americanul, cu trei sau patru luni în urmă, la Djakarta. Aici am terminat, iar exploatarea va suferi o nouă extindere, dacă doreşti să afli. Prin urmare cu ceea ce se află acolo, nu departe, pe insula vecină, pe care o vedem cu ochii liberi, Djakarta a fost de acord şi n-am avut prea multe greutăţi ca s-o obţin la un preţ convenabil.

El a râs, dar tonul nu-i mai răsuna atât de întristat ca mai înainte.

— Aici se cumpără insule după cum primeşti în alte părţi terenuri şi case. Deci deosebirea nu este totuşi prea mare. Însă pe insulă există alte chestiuni, care nu pot fi rezolvate tot atât de bine. M-aţi întrebat mai înainte dacă am necazuri cu oamenii mei şi eu nu am fost de părere că de fapt nu am. Într-adevăr sunt de acord cu asta. Sunt de acord, atâta vreme cât nu-şi va băga nimeni nasul acolo. În momentul când oamenii mei mă vor anunţa că o nouă plantaţie din partea cealaltă este pregătită, va exista destulă linişte şi pace pe aici. Eu nu sunt în stare de unul singur să reuşesc ceva fără un om de încredere, care să conducă lucrările din insula aceea. Cred că sunteţi de acord cu asta.

— De ce nu? Dar ia să vedem ce este în partea aceea. Acolo există o insulă la fel ca oricare alta.

— Ei, la aceasta m-am gândit şi eu, a spus Harris şi şi-a aprins cu dichis o ţigară. Într-adevăr am chibzuit multă vreme cum poate fi mai bine exploatată şi gospodărită din punct de vedere economic. Pentru mine insula este un obiectiv de primă importanţă. Tocmai de aceea am cumpărat-o şi se cere să pornim imediat lucrările, ca să le ducem până la capăt cât mai repede. Nu-l pot socoti pe ajutorul meu ca pe un simplu muncitor, ci ca pe cineva gata să plece şi să se apuce de treabă pe insula învecinată. Însă şovăie. Vă închipuiţi de ce?

— Foarte greu şi-a dat cu părerea încet Marian. Şi de ce o face?

— Ah, dracu ştie ce-i trece prin mintea omului, a blestemat ca de obicei amabila noastră gazdă. Atunci când cineva i se adresează, îşi încruntă privirea, se uită pe furiş undeva în depărtare şi boscorodeşte despre un loc al groazei, de un *tabu* şi o interdicţie din vechime….

— Curios, a spus Marian. Cineva să poată accepta existenţa unui *tabu*, a unei fantome malaeze, pe o insulă pe care, după cum aţi afirmat deja aţi cumpărat-o.

— Aşa e, a zis americanul dar atunci nu se zvonea despre asta. Despre această blestemată denumire de „loc al

Groazei" într-adevăr nu se pomenea nimic….

— De ce sunteţi îngrijorat? Pentru un nume? l-am dojenit eu.

— Locul Groazei a spus americanul. Aşa denumesc ei dintr-o dată insula de acolo. Dar pe lângă asta cel mai neplăcut pentru mine este faptul că mă simt în primejdie, a afirmat americanul şi a aruncat necăjit ţigara. Am angajat un om care să mă ajute să descâlcesc iţele astea, pe cineva cunoscut, un olandez.

— Şi ce ai descoperit? a întrebat Marian.

— N-am descoperit nimic, a spus Harris cu glas tărăgănat, însă dacă mă întrebi cum ne vom descurca pe insula aceea, pot afirma cu siguranţă că nu voi ceda nimic!

— Să nu te prea pripeşti, l-am sfătuit eu. Povesteşte mai întâi ce este totuşi cu acest „LOC AL GROAZEI"?

— Ei bine, doar denumirea pot s-o explic, domnule Bertram. Când am intrat pentru prima dată în jungle insulei de dincolo, se auzii pe neaşteptate un răcnet, de parcă ar fi fost scos dintr-o dată de o duzină de draci. Ce mai încolo, nu sunt un erou, a râs americanul, însă pe mine de mult nu mă mai sperie un răcnet în pădurea virgină. Van Dooren, însoţitorul meu a reacţionat la fel. În afară de asta, aveam pistoalele la noi, iar eu până şi artileria grea.

El a arătat cu degetul mare peste umăr, în camera de zi, unde atârna deasupra căminului un vechi Winchester de '78, o armă tipic americană, după cum şi Mel Harris era un american tipic.

— Obiectul acesta a spus el arătându-şi dinţi albi ca zăpada, nu-i pentru sălbăticiuni mari şi pentru tigri, dar eu n-am văzut încă pe insula de aici un tigru. Pe lângă asta n-am mai auzit un urlet atât de diabolic, ca pe insula cealaltă. Poate fi auzit doar când te afli la cinematograf, la începutul unui atac al indienilor siuşi. Exact aşa a fost.

— Cum pot să ajungă nişte indieni din tribul siux în insulele Sundra? am întrebat eu.

— Desigur, a spus Harris, asta mi-am zis-o şi eu mai înainte. A fost totuşi destul de sinistru. Aşa că am părăsit destul de bucuros locul. Pe cealaltă parte a insulei, care este ceva mai mică decât cea principală de aici, se afla barca noastră. Spaima ne trecuse. Am îndreptat barca spre est şi am ajuns aici! Hm, a fost o provocare destul de clară, care să ne facă să plecăm. Ca să numai rămânem acolo. Răcnetul l-am auzit totuşi de trei sau patru ori. Este ciudat că s-a auzit şi un strigăt de ajutor în limba engleză!

— După părerea mea, a fost o spaimă internaţională, pe locul acela de care ne-ai vorbit. Mai întâi a fost ceva asemănător cu urletul siuxilor, apoi un strigăt de ajutor în engleză.

Harris a dat din cap aprobator.

— Da, a confirmat el. După strigătul de ajutor ne-am afundat în pădure. Nu am dat peste englezul care slobozise strigătul de ajutor, însă deodată, aşa ca un blestem, din direcţia opusă a venit o săgeată şi s-a înfipt într-un copac. Iar pe când mă uitam în jur, m-am pomenit că van Dooren s-a prăbuşit peste mine cu o monstruoasă săgeată în dosul mâinii. Aşa dar avea o săgeată în mână şi în general nu există nici un motiv pentru a trage într-un om şi a-l doborî ca pe un arbore. Şi îl ştiu pe van Dooren, ca pe un flăcău destul de rezistent. Atunci l-am apucat, l-am tras spre plajă şi l-am adus încoace în barca cu motor.

— Şi ce s-a întâmplat cu el? am întrebat eu.

Harris a scuturat înfiorat din umeri.

— Nimic deosebit, dacă ţii să şti. Pe lângă casa noastră există secerători cu care avem întotdeauna necazuri din pricina şerpilor. Oricât ar fi muşcaţi de şerpi cu clopoţei, nu sunt totuşi chiar atât de afectaţi. Probabil că această imunitate, obţinută încă din copilărie l-a salvat pe maturul van Dooren. Eu i-am legat braţul şi l-am injectat cu veninul şerpilor cu clopoţei, pe care îl aven pe plantaţie. După vreo câteva ceasuri, a început să-şi revină. N-a putut să-şi folosească braţul două săptămâni, dar acum îi merge tot mai bine.

— Şi ai mai fost pe insulă de atunci?

— Da, a spus încet Mel Harris, am fost de trei ori dincolo. De două ori nu s-a întâmplat nimic, însă a treia oară am trecut printr-o întreagă vrăjitorie. Strigăte, bâzâit de săgeţi şi nici un adversar de văzut!

— Şi ce intenţionezi să faci? am vrut eu să ştiu.

— Ce vreau să întreprind? a întrebat el. O a patra deplasare, a cincea, a şasea? Până când cineva mă va nimeri cu o astfel de săgeată ridicolă? Nu. Eu am telegrafiat la guvern.

— Şi ce ţi-a răspuns? a întrebat Marian.

— Nimic, a spus Harris resemnat. Dumnezeu ştie ce alte griji are guvernul de la Djakarta, încât să se intereseze de o insuliţă pe care a cumpărat-o de la ei un particular. Acum am rămas cu „locul meu de groază”. După această întâmplare, într-adevăr nici un băştinaş de dincolo nu m-a mai deranjat.

— Şi forţa de muncă albă pentru defrişare şi însămânţare?

— Ştiţi la fel de bine ca şi mine că este cu neputinţă şi absolut fără rost măcar să încerci. Oricât m-am străduit, niciodată n-am reuşit să aduc muncitori albi pe plantaţie. Cei din Djakarta nu sunt prea generoşi cu aprobările de şedere pentru străini, nici măcar pentru lucrători. Pe de altă parte, trebuie, desigur ca muncitorul alb să fie rezistent şi nu suferind, ca să poată lucra pe ogoarele unei ferme de pe o insulă împădurită, mai ales atunci când aceasta se află la câteva mile de ecuator şi stăruie o căldură aşa de infernală, încât până şi pe un trândav îl descompune năduşeala. Eu depind de malaezi şi ei mă pot lăsa oricând baltă!

— Ai discutat cu ei, Harris?

— Da, de repetate ori, cu unul câte unul, în grup şi cu şeful de echipă.

— Şi?

— Întotdeauna acelaşi lucru. Se uită în depărtare, mormăie ceva despre „locul groazei" şi despre *tabu* şi pentru nimic în lume nu se lasă convinşi ca să lucreze acolo în partea cealaltă. Le-am dublat simbria! Fără rezultat. În ultima săptămână le-am întreit leafa! Acelaşi rezultat, ca şi la celelalte încercări. Sunt la capătul posibilităţilor. Dar mă întrebaţi câţi bani am investit pentru acea insulă, probabil că ar trebui să-mi tocesc degetele scriind.

Marian a dat din cap gânditor.

— Ciudată poveste, Harris, a spus el încet. Ai remarcat pe cineva mai deosebit, ceva ciudat. Pe vreun indigen de pe aici care se dă drept stăpân în partea cealaltă şi n-ar vrea să-şi piardă proprietatea?

— Chiar de la început m-am gândit, domnule Farrow. Dar nu poate fi vorba de asta. Insula aceea a fost nelocuită.

— Nu cumva este vorba de vreo grupare rebelă? În Indonezia apar totuşi o mulţime dintre acestea!

— Asta poate fi cu putinţă. Dar de ce chiar cu zbierete şi săgeţi? Grupările rebele indoneziene sunt echipate în general cu destule arme moderne, americane ori ruseşti.

— Ar mai rămâne doar o sectă secretă, am spus eu.

Dar Harris a negat-o şi pe aceasta printr-o mişcare a capului.

— Vremea conspiraţiilor a trecut de mult. De când Indonezia este o republică autohtonă, cu greu ar mai apare secte secrete. Cel mult conspiraţiile ar viza guvernul. Dar aceştia nu sunt de fel secte ci rebeli. Nu, această ciudăţenie nu are absolut nici o explicaţie, singura realitate pentru

mine este aceea că nici un lucrător nu merge într-acolo, că acolo în junglă se stârnesc strigătele acelea, precum şi eu însumi am constatat şi că zbârnâie săgeţile.

— Fiind că a venit vorba de săgeţi otrăvite, l-am auzit pe Marian, medicul a stabilit ce fel de otravă este?

— Da, a făcut-o, a confirmat Harris şi culmea este că are legătură surprinzătoare cu „locul spaimei”. Există o singură certitudine: otrava e curara!

— Dar totuşi, aceasta nu-i cu putinţă, am sărit eu. Curara este o otravă sud americană! Cum poate să fi ajuns aceasta în Indonezia?

— Da, întrebarea mi-am pus-o şi eu, mister Bertram. La ea n-am găsit nici un răspuns. Dacă doctorul nu s-a înşelat şi de ce ar putea, atunci este cu siguranţă curare; de pe urma căreia s-a făcut bine Dooren. Acea curare nu a fost prea proaspătă. Altfel el nu ar mai fi supravieţuit în timpul transportului, de la „locul groazei” până la plantaţia mea.

— Curara în Insulinda, a spus Marian îngândurat şi a clătinat din cap. Chestiunea devine din ce în ce mai ciudată.

— Aveţi ceva împotrivă *mister* Harris dacă am prelua noi cazul?

— Din contră, a exclamat imediat fermierul, sunt cu totul de acord, ba chiar sper că nu vă veţi supăra din aceasta. Deoarece la urma urmelor, am epuizat toate mijloacele iar guvernul n-a întreprins nimic şi de trei săptămâni nu s-a lucrat la defrişare, aşa că contractul cu Djakarta este în primejdie.

Am fluierat uşor printre dinţi.

— Şi cine poate avea interesul ca acest contract cu guvernul să fie zădărnicit? a întrebat Marian.

— Nimeni, a răspuns fermierul, absolut nimeni. Insula este năpădită de vegetaţie. Se cere o muncă înspăimântătoare ca s-o desţeleneşti pentru a o face cultivabilă şi deci mie îmi revine dreptul de a vă solicita. Eu nu am nici un concurent cu pretenţii asupra insulei. Cea mai apropiată plantaţie de pe celelalte insule ale grupului Mentavi se află hăt încolo. Nimeni în afară de mine nu poate să tragă vreun folos economic din pământul acela. Nimeni nu se interesează de el.

— Nimeni, a spus Marian încetişor, nimeni nu se interesează de el şi cu toate acestea zboară săgeţi otrăvite şi nici un băştinaş nu acceptă să lucreze acolo.

— În urmă cu două luni a venit un grup de patru albi la mine, a spus Harris posomorât şi mi-au solicitat aprobarea

să cerceteze insula aceea. Fireşte n-am avut nimic împotrivă. În definitiv, de ce aş fi avut?

— Din cine era compus grupul? întrebat eu curios.

— Ingineri, a spus Harris. Voiau să se intereseze dacă în partea aceea nu există un loc potrivit pentru o pistă de aterizare decolare. Ei aparţineau unei societăţi particulare, care intenţiona să înfiinţeze o linie aeriană în înţelegere cu autorităţile superioare indoneziene. Pentru mine poate că asta nu era un dezavantaj. Era vital să am în apropiere un hangar lângă acel aeroport.

— Şi ce s-a întâmplat cu ei. Au trecut prin aceleaşi întâmplări ciudate, cu urlete diabolice şi săgeţi otrăvite zburătoare?

— S-au scăpat pe ei, a confirmat Harris, întocmai ca Dooren şi cu mine. Şi refugiindu-se spre coastă unul dintre ei n-a izbutit. Un tânăr inginer cadastral, un englez. Deşi, fireşte au căutat săgeata, dar n-au dat de nici o urmă. De aceea pe mine m-au tulburat aşa strigătele acelea de ajutor în engleză, atunci când am vizitat insula. Mă gândesc că inginerul s-ar putea să mai trăiască încă şi să fie ţinut în captivitate.

— Şi ce s-a întâmplat cu grupul? a întrebat Marian.

— Au terminat-o! Cu greu li s-ar putea imputa ceva.

— Şi trupele guvernului n-au făcut nici o investigaţie ca să afle unde se găseşte dispărutul?

Harris a dat din umeri.

— Nici una, domnule Farrow. Djakarta este departe, are trupe puţine şi este foarte ocupată să termine cu periculoşii săi duşmani. Gândeşte-te la rebelii din Celebes şi la răscoala din Borneo. Când cineva, precum noi, trăieşte într-o asemenea ţară tânără, trebuie să se deprindă cu aşa ceva, ca să-şi rezolve cu bine treburile.

— În orice caz, a spus Marian, se impune să dăm o raită cât se poate de curând dincolo. Mai bine chiar azi. Fireşte că ar fi nimerit dacă ne veţi însoţi, mister Harris.

Fermierul a aprobat din cap.

— Desigur că voi merge. În definitiv, aceea este totuşi proprietatea mea, a spus el. Să nu mi-o luaţi în nume de rău, dar îmi trece prin gând că săgeţile otrăvite sunt sud-americane şi au fost aduse în jungle aceasta cu un anumit scop.

— Cum aşa sud-americane? a întrebat Marian.

— Da, dar să nu mă întrebaţi prea multe, mister Farrow. Eu cunosc câte ceva, foarte puţin, despre aceasta încă de pe bătrânul nostru continent. S-au folosit chiar în războiul

brazilian. Acest blestemat tub de suflat săgeţi otrăvite, care l-au nimerit pe van Dooran, puteţi să-l asemuiţi ca pe un oarecare suvenir din orice prăvălie. Original, din Gran Chaco!

— Ţevi sud americane de suflat săgeţi otrăvite, am spus eu şi am clătinat din cap. Chestiunea este cu adevărat misterioasă.

— Aţi păstrat săgeata lui Dooren? a întrebat Marian.

— Desigur, mister Farrow. O am în camera mea de lucru. Veniţi să o vedeţi, dacă vă interesează.

Ne-am ridicat, am părăsit veranda şi am mers în camera de lucru a fermierului. Din câţiva paşi, el a fost la masiva lui masă de scris şi a întins mâna spre ea, ca să tragă un sertar lateral. Dar deodată mâna i s-a oprit la jumătatea drumului şi Harris a îngheţat de spaimă.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Marian.

— Acolo! a spus Harris şi a arătat pe masa de scris.

M-am uitat repede unde indica fermierul. În mijlocul mesei era implântat un kris malaez! Vârful era astfel implântat în lemn încât lama şi cu mânerul se înălţau ca o cruce înclinată.

— Fir-ar să fie, a mormăit Marian, este clar!

Eu am ştiut la ce se gândea. Noi avusesem de multe ori întâlniri prieteneşti cu malaezii, aşa că am înţeles ce prevestea acest gest, prin înfigerea krişului în masa de scris a fermierului. Era o ameninţare cu moartea şi nimeni nu putea trata cu uşurinţă o asemenea ameninţare a malaezilor, care sunt destul de curajoşi şi sălbateci. Şi nu era nici o îndoială că chiar şi Harris cunoştea precis ce înseamnă acest pumnal înfipt în biroul său, atunci când s-a referit la asta.

— Este o sentinţă de moarte! Încetul cu încetul, a spus el bătând cu degetele masa, povestea aceasta începe să mă supere!

Marian a tras pumnalul din tăblia mesei şi l-a contemplat.

— Neîndoielnic este malaez, a spus el încetişor şi încă unul autentic.

— Cel puţin nu-i originar din America de Sud!

El s-a uita la Harris.

— Eu pot să-mi închipui că este un şoc pentru dumneata. Dar te rog să nu-ţi pierzi firea! Un pumnal malaez înfipt în masa de scris ar putea să te ameninţe cu moartea de mii de ori, dar dumneata încă trăieşti, iar noi suntem încă aici. Poţi totuşi să scoţi de acolo săgeata aceea otrăvită şi să ne-o arăţi?

Harris a tras sertarul din partea dreaptă a biroului şi am avut impresia că se străduia să-şi înăbuşe supărarea şi-a reţinut înjurătura şi a început să scotocească agitat, cu de-amănuntul prin sertar.

— Ştiu precis, a murmurat el, că aici am pus săgeata! Unde naiba zace drăcia aceea? A bătut din palme şi imediat a apărut şeful servitorilor, îmbrăcat în alb, al fermierului american. Se numea Ionda şi l-am apreciat după felul atent în care am fost serviţi de el, de când eram găzduiţi la ferma lui Harris.

— *Tuan* m-a chemat? a întrebat tânărul.

— Da, a spus Harris. Care dintre oameni a fost ultima oară aici?

— În casă nu a fost nimeni, *tuan.* Numai Sinu, cel de-al doilea băiat de serviciu şi domnişoara de la bucătărie. Doriţi să-i chem încoace? Ştiu cu toţi că nu sunteţi bucuros când servitori intră aici!

— Da, o ştiu, a spus Harris şi cu toate acestea, trebuie ca cineva să fi intrat înăuntru.

— Cunoşti acest pumnal? a întrebat Marian şi a ridicat krisul în faţa malaezului.

Servitorul nu s-a dat înapoi speriat şi nici nu s-a arătat surprins. El a clătinat din cap calm:

— Nu *tuan.* Nu-l cunosc. Dar toţi oamenii de pe câmp au astfel de krişuri. S-a uitat drept la fiecare pe rând. Ce-i cu asta?

— Nimic, a spus Marian, am vrut doar să ştiu dacă îl cunoşti.

— Dar altceva, am intervenit eu, ai primi să mergi pe cealaltă insulă cu *tuanul* tău şi să lucrezi acolo? Mă refer la „locul Groazei”.

Omul şi-a ridicat o privire întunecată şi s-a uitat lung la mine.

— Nu cu dragă inimă, tuan, sigur nu cu plăcere.

— Însă l-ai însoţi totuşi?

A mai şovăit puţin, apoi a confirmat din cap.

— L-aş însoţi, dar nu prea bucuros.

— Şi de ce?

— Tuan, noi n-am fost niciodată pe insula aceea, dar de când tuan Harris a cumpărat-o, parcă ar fi vrăjită. Chiar de atunci s-a denumit locul Groazei. Fiecare om spune că nu-i bine să te apropii de locul acela. El a schiţat un surâs timid. În ce mă priveşte, nu cred întotdeauna ce spun oamenii tuan. Nu sunt aşa de mare smintit încât să cred cele verzi şi uscate ce se spun despre junglă. Totuşi de multe ori toţi sunt

de acord când vorbim despre existenţa unui loc interzis. Este un lucru ciudat, un vechi *tabu*. Nu sunt dispus să am de-a face cu aşa ceva. Şi nimeni nu este.

— Şi cine tot vorbeşte că nu-i bine să te afli pe insula aceea? s-a interesat în continuare Marian.

— Toţi, *tuan,* toţi sunt de aceeaşi părere.

Evident că nu progresasem prea mult.

— Ei bine, a spus Harris, poţi să mergi ca să pregăteşti masa. Şi transmite-i lui Guran Tong ordinul să fie gata barca cea mare cu motor. După ce servim masa vrem să ne ducem dincolo.

— *Seya, tuan, a* confirmat din cap băiatul de serviciu şi s-a grăbit să plece.

II
ÎN PRIMEJDIE DE MOARTE

MÂNCARE ERA APROAPE GATA, puteam să ne aşezăm imediat la masă. Ne întrebam totuşi de ce mel Harris era atât de agitat şi cam distrat. S-a servit un „nasi gorena" extrem de piperat, cunoscut în întreaga lume ca budincă indoneziană de orez şi cel puţin eu, am mâncat-o făcând pe grozavul. Chiar şi Marian a înfulecat-o cu o vădită poftă.

Masa se desfăşura în tăcere şi fiecare dintre noi era adâncit în gândurile sale şi oricât de mult se gândeau la ale lor, în final probabil că în mintea tuturor revenea aceeaşi chestiune, acea a insulei ce cu greu se găsea pe hărţile marine şi care devenise aşa deodată pentru Mel Harris atât de nesigură din cauza întâmplărilor de pe „Locul Groazei".

Într-adevăr, pe această insuliţă se petreceau lucruri curioase. Eu refuzam să cred că în spatele a tot ce se vorbea nu se ascundea chiar nimic real şi că pe această neînsemnată insulă, de pe undeva în grupul Mentavi, îşi făcea de cap pe neaşteptate o stafie. În decursul călătoriilor şi aventurilor pe care le-am trăit, am învăţat că astfel de lucruri aparent ireale au întotdeauna o intenţie reală ascunsă şi mă îndoiam că se această dată nu-i ceva asemănător. Eram deasemenea destul de sigur că Marian privea la fel această chestiune şi ajunsese la aceeaşi concluzie. Probabil că şi ceilalţi gândeau la fel!

Chiar dacă noi nu am vorbit despre aceasta, eram totuşi de acord că trebuiau lămurite nişte întrebări şi puţinele lucruri pe care le-am putut afla de la Harris nu ne prea ajutau ca să limpezim acest mister de pe insulă. Aşa dar, acolo se stârniseră nişte răcnete sălbatece, când a venit pentru prima oară Harris pe insulă, după ce a cumpărat-o. Era un fapt neîndoielnic că dintr-o dată din încâlceala junglei au pornit săgeţile otrăvite şi însoţitorul său a fost doborât. Săgeata otrăvită de pe urma căreia omul lui Harris încă mai suferea. Şi această săgeată otrăvită provenea din America de sud. Săgeţi otrăvite trase pe o insulă indoneziană!

Şi în sfârşit, purtarea ciudată a indigenilor, care până atunci au fost nişte muncitori cumsecade şi harnici. Apoi când cineva mai este copleşit de această grosolană ameninţare aşa cum a demonstrat pumnalul înfipt în masa de scris a fermierului, povestea devine şi mai puţin lămurită. Şi mai rău este că chiar şi Harris nu poate pricepe cine ar

ridica pretenţii de posesie asupra acestei insule. Şi cu toate acestea, cineva s-a gândit la aşa ceva după atâta vreme.

Pentru toate acestea rămânea doar o explicaţie logică; ea era singura care făcea posibil răspunsul! Se mai putea ca cineva să facă toate acestea ca să-l împiedice pe Mel Harris să întemeieze pe această fermecătoare insulă o plantaţie rentabilă, ca acea de pe insula principală.

Dar cine şi de ce?

La această întrebare nu găseam nici un răspuns şi aş fi fost foarte bucuros ca să-l aflu. Era probabil la fel ca cineva să apeleze la tuburile de suflat săgeţi pentru ai domina pe lucrătorii malaezi superstiţioşi şi pe jumătate civilizaţi din junglă. Era un calcul. Apărea totuşi un calcul oarecum hazardat.

Harris s-a întors şi a râs spre noi: Acum după masă, evident că-i mai trecuse şocul provocat de krisul din biroul său.

— Această oră tihnită de după amiază, a spus el râzând, întotdeauna îmi place cel mai mult. În cursul zilei treburile de pe afară îi oferă de obicei puţin timp fermierului ca să-şi targă sufletul şi să viseze sub cerul liber sau să-şi facă planuri de viitor. Domnii mei ce ar fi să beţi un whisky cu mine?

De regulă nu sunt duşmanul unui whisky de calitate cu sifon într-o zi toridă. Însă după o mâncare condimentată mi-ar fi priit totuşi un pahar cu un ademenitor suc de fructe la gheaţă, iar Marian era de aceiaşi părere.

Ionda ne-a dat whiskyul în pahar, adăugând cu grijă cuburi de gheaţă în sifonul ce se ridica spumegând. Atenţia cu care făcea totul trăda în mod evident că acest pahar, servit imediat după masă, trebuia să fie o slăbiciune a fermierului.

— Nădăjduiesc să vă facă plăcere, în ciuda agitaţiei de pe aici, a spus americanul şi a băut în cinstea noastră.

Am pus mâna pe paharele noastre de sucuri reci ca gheaţa, le-am ridicat şi am sorbit din acestea doar un pic deoarece nimeni din cei obişnuiţi cu tropicele nu bea cu înghiţituri mari ceva aşa de rece. Chiar şi Harris nu a procedat altfel cu whiskyul său, pentru că probabil trecuse cândva prin această experienţă neplăcută şi învăţase din ea. El a aşezat paharul şi a deschis gura, ca şi când ar fi vrut să spună ceva, însă n-a mai putut nimic să rostească! Deodată chipul i s-a crispat, mâinile i-au pipăit faţa de masă, încercând să se sprijine. Pronunţata lui culoare bronz de pe obraz s-a transformat într-o paloare mortală, iar pe frunte îi

străluceau broboane de sudoare. Priveam cu spaimă această ciudată schimbare, pe când Marian se ridicase deja brusc de la masă.

— Ce s-a întâmplat? Harris, s-a repezit el, omule ce ai?

Harris nu a scos nici un cuvânt. L-a privit ţintă pe Marian căutând un ajutor, apoi a alunecat pe o parte din fotoliu şi s-a izbit puternic de duşumea. A bătut zgomotos în fotoliu, dar nimeni na fost atent la aceasta. Greoiul corp al fermierului se zvârcolea în spasme şi lovea în jur cu pumni lui vânjoşi. După care deodată prin trup i-a trecut o tresărire şi Mel Harris s-a calmat şi s-a întins liniştit.

Marian a fost dintr-un salt lângă el, dar mai iute a îngenunchiat Ionda lângă stăpânul său. Cei doi l-au întors pe Harris pe spate. Marian i-a luat repede pulsul înţepenitului de Harris, a încercat cu greu să-i deschidă pleoapele şi i-a scos cămaşa strâmtă de pe el.

— Trăieşte, mi-a strigat el şi apoi i s-a adresat lui Ionda:

— Repede, fă rost de nişte lapte fierbinte şi de muştar!

— E otrăvit? am întrebat eu.

— Se vede bine după cum arată. De data asta l-au aranjat cu puţin venin de şarpe de clopoţei. Trebuie să vedem cum să-l facem ca să vomite cât mai repede otrava.

Acum Ionda a înţeles şi nu ne-a mai întrebat.

El a alergat şi s-a întors o clipă mai târziu cu o carafă de lapte şi cu o cutie argintie de muştar, din acelea pe care fermierul îl plăcea desigur să-i servească la masă. Marian a golit febril conţinutul într-o cantitate de lapte şi a amestecat neplăcutul terci, pe care noi doi trebuia să i-l turnăm pe gât inconştientului fermier. Ionda stătea neputincios şi uluit lângă noi.

— Ce s-a întâmplat de fapt cu *tuan* Harris? m-a întrebat el.

— L-a otrăvit cineva, l-am lămurit eu şi pe faţa lui s-a citit atâta spaimă, încât n-am mai avut nici o îndoială asupra loialităţii sale, aşa cum am fost tentat instinctiv în primul moment.

— *Tuan* Harris otrăvit? Dar de ce? a vrut să afle el. Şi apoi a înţeles pricina. Toate se întâmplă din cauza acestei insule blestemate, denumită şi „Locul Groazei”, nu-i aşa?

Am confirmat din cap, în timp ce Marian continua să-i toarne pe gâtlej lui Harris dezgustătorul amestec.

— Asta-i tot Ionda.

— Şi eu i-am atras întotdeauna atenţia lui *tuan,* a spus malaezul încet că este o drăcovenie cu acest vechi *tabu*, despre care oamenii sunt convinşi.

— Îi cunoşti pe oameni? l-am întrebat cu prudenţă.

Ionda a ridicat din umeri.

— Poate că da, poate că nu, *tuan.* Nu-i prea ştiu. Nu-i poţi cunoaşte niciodată pe oamenii de pe câmp, dacă ei cred în vechile superstiţii, să te interesezi de asta şi să şti care din ei insinuează sau nu.

În încăpere a ajuns o umbră şi o voce gălăgioasă a întrebat:

— Ce se întâmplă?

— M-am întors. În uşă se afla un om scund şi voluminos, cam mototolit şi nu prea curat. Fără îndoială un alb şi mai ales nu dintre cei mai eleganţi, care pot fi întâlniţi în această ţară.

— Cine sunteţi? l-am întrebat eu drept răspuns, mult mai tare decât era nevoie. Desigur, o greşeală pricinuită de încordarea recentului eveniment.

— Ei, a făcut străinul şi m-a examinat cu atenţie, Rotter, domnul meu, Felix Rotter. Oamenii de pe aici îmi spun doctorul. A râs şi chipul lui a luat ceva din înfăţişarea unei păsări de pradă. Dar ce este cu Mel Harris?

— Pe semne a fost otrăvit am spus eu răstit.

Rotter s-a uitat un moment la mine neîncrezător, apoi deodată s-a dezlănţuit cu o iuţeală, de care niciodată nu am crezut că era în stare un om aşa de mărunt şi gras. A venit spre mine ca o minge de cauciuc, săltând prin faţa mea către Harris şi Marian.

— Am ajuns direct aici la momentul potrivit, a strigat el, eu sunt tot aşa ca şi un medic. Lăsaţi-mă să-l văd, acum cum stă cu pulsul?

— Eu m-am retras puţin înapoi şi m-am uitat la acest ciudat Rotter. Cu o agilitate uluitoare, el l-a făcut pe Harris să se uşureze. A putut să se servească mult mai bine de vomitivul nostru primitiv decât mine şi Marian împreună şi a obţinut rezultatul doar în câteva secunde.

— Aţi fost pe aproape? l-a întrebat între timp pe Marian. Şi când el a confirmat din cap, Rotter a spus: Asta-i bine, e bine. Probabil că Mel vă datorează de fapt viaţa. Iată că prăpăditul nostru prinde deja să se mişte. După ce pacientul îşi va reveni, îi va merge tot mai bine. E mai bine să-l culcăm pe studioul acela.

— L-am transportat împreună pe Harris până acolo. Rotter s-a ghemuit jos lângă el, în timp ce Marian a venit spre mine.

— Frumoasă treabă, a spus el abia auzit. După cât se pare, lucrurile sunt mult mai serioase decât credeam la

început. Numai cineva foarte puternic poate să-l urmărească pe bătrânul Harris. Atunci când voi avea o bănuială, totul se va lămuri, dar de ce şi ce stă în spate şi cine mai ales?

— Trebuie să mai aşteptăm, am spus eu încet, să aşteptăm până ne vom afla în partea cealaltă şi vom vedea totul cu proprii ochi. Poate vom obţine atunci o explicaţie.

— Poate a spus Marian.

Aici nu putem fi de nici un folos şi am mers pe verandă ca să fumăm o ţigară, după atâtea emoţii. N-am mai scos o vorbă, ca să nu stârnim nici o agitaţie.

Îi merge deja mult mai bine a spus pe neaşteptate cu un glas uşor îngroşat, în spatele nostru şi nu mi-a trebuit mai mult să mă întorc ca să-mi dau seama că acest Felix Rotter, pe care după cum el însuşi afirma, oamenii îl numeau doctor, lucra prin împrejurimi, lăsând impresia că el acţionează în această calitate încă de la sosire şi se vedea că pricepea câte ceva din meseria sa.

Şi-a şters sudoarea de pe frunte şi a scos din buzunar un pachet de ţigări foarte mototolit. Marian i-a oferit un foc şi îndată după aceea micul şi rotofeiul om a rostogolit spre noi un nor de fum pătrunzător. Era o ţigară neobişnuită aceea pe care o fuma, dintr-un tutun destul de banal şi cu o foiţă închisă la culoare. Mirosul amintea de o ţigară ieftină franţuzească.

— În câteva minute bunul Harris îşi va reveni. Probabil este încă istovit şi va mai trece până când îşi va da seama ce i s-a întâmplat în realitate.

— La ce vă referiţi? a întrebat Marian.

Rotter a ridicat din umerii săi rotofei.

— La vreo săgeată, a spus el, la vreuna din acelea cu otrava aceea ticăloasă, despre care nimeni nu poate spune cu adevărat ce sunt şi de unde provin. El a primit cantitate mare din aceasta aici şi nu ştiu cu adevărat cât a înghiţit.

— În ultimul timp este cam multicică otravă pe această insulă, am fost eu de părere, dus pe gânduri.

— Multă otravă? Ah, aşa deci, atunci v-a povestit deja Harris despre istoria de pe insula cealaltă?

— Despre insulă şi despre săgeţile otrăvite, a spus Marian. Cu siguranţă că dumneata l-ai tratat pe von Dooren. Era adevărat curara?

Rotter şi-a legănat capul încolo şi încoace.

— Trebuie să fi fost, a spus el, după cum au şuierat săgeţile, trebuie să fi fost probabil curara. Tocmai de aceea am venit încoace. Oarecum, chestiunea nu m-a lăsat indiferent. Voi examina încă odată săgeata păstrată de

Harris şi mă voi pronunţa dacă este de origine sud-americană.

— Pentru asta aţi sosit cam prea târziu, a spus Marian, cu toate că aţi ajuns la momentul potrivit. Dar săgeata a dispărut!

— Ce tot spuneţi? Dispărută? Cum s-a întâmplat?

— Da, asta încă nu ştim. Harris a vrut să ne-o arate. Însă nu se mai afla acolo.

— Cu toate că i-au spus, el n-a lăsat din mână această insulă, de vreme ce băştinaşii sunt nemulţumiţi că li se încalcă un *tabu* străvechi. El a scos arţăgos una din ţigările sale rău mirositoare şi a dat drumul unui nor gros de fum. Ştiţi ceva, eu mă aflu de mai mult timp decât Harris în această ţară şi am trecut prin numeroase întâmplări, de care un diletant habar nu are. Istoria asta a devenit deja destul de stranie.

— Şi dumneata socoţi că trebuie să renunţe la insula cealaltă? a întrebat Marian.

Rotter a confirmat greoi din cap.

— M-am gândit deja. Dacă oamenii sunt de aceeaşi părere şi se împotrivesc eu procedez la fel. Dar Harris este unul dintre acei încăpăţânaţi blestemaţi, care vrea să treacă peste orice opoziţie odată ce a întreprins ceva.

— Aţi fost vreodată pe insula de dincolo, am întrebat calm.

Rotter a dat din cap.

— Fireşte. Am fost odată dincolo ca să mă interesez. Şi am păţit la fel ca şi Harris. Nu ştiu dacă va povestit, dar am auzit în pădurea virgină de acolo aceleaşi strigăte de război şi am trecut prin toate, despre care aţi aflat de la el. Am fost cruţat doar de săgeţile otrăvite. Însă – şi a râs ruşinat – am fugit repede la ţărm de îndată ce am auzit răcnetele.

— E periculos, a spus Marian, însă noi vom merge cât mai curând încă o dată dincolo, ca să vedem despre ce este vorba şi aş fi bucuros dacă un om ca dumneavoastră care cunoaşte aşa de bine ţara, cum păreţi dumneavoastră, s-ar afla alături de noi. Ce-i drept, noi am fost deja de câteva ori în Indonezia, însă desigur că asta înseamnă nimic în comparaţie cu cunoştinţele unui om care s-a aflat aici atât de mult şi a trăit decenii întregi.

— Ah, dacă numai asta este, voi veni cu dumneavoastră, a fost de acord Rotter dând din cap. Nu sunt prea grăbit, vă daţi seama, să fac cunoştinţă cu săgeţile otrăvite. Nu, asta nu-i de mine. Dar voi merge să fac ceva. De fapt, ce doriţi de la mine şi în ce treabă mă băgaţi.

— Greu de spus, am răspuns eu în locul lui Marian. Într-adevăr greu de spus. Până acum, nu vedem nimic ce am avea de făcut.

— E adevărat, a afirmat Rotter, este absolut aşa. În această privinţă, am şi eu propriul meu plan cu privire la ce trebuie de făcut. Toată lumea de pe aici este supărată. Este ca şi într-un sat, atunci când cineva de pe o oarecare insulă din grup, are zece sau doisprezece oameni, ar trăi împreună. Fiecare ştie pe celălalt şi fiecare îi supărat pe altul. Aşa dar, eu am părerile mele cum trebuie de procedat şi chiar indigeni mei m-au sfătuit ce se poate într-adevăr face pe insula cealaltă. De la o slugă este cu neputinţă să afli ceva. Dacă mă întrebaţi însă pe mine, eu într-adevăr vă voi confirma că doar bunul Harris este acela care îşi face vrăjmaşi pe insulă. Însă jură sus şi tare că nu-i chiar aşa.

— Nu cumva plecarea noastră în partea aceea a fost dată în vileag?

— S-ar putea, a confirma Rotter, însă cred că este mai bine acum să mă interesez de pacientul meu. Îmi va fi necesar probabil când vom merge la „LOCUL GROAZEI”.

El a tras încă o dată din ţigară şi a aruncat-o neglijent, pe jumătate fumată, peste balustrada verandei, înainte de a se întoarce grăbit în camera de zi. M-am uitat curios la ţigara cafenie, din care se înălţa un fir subţire de fum, pe cale de a se stinge în iarba umedă.

— Ciudat individ! a spus Marian. E limpede că e cam sărăntoc, deşi se află de multă vreme în această ţară. Dar în calitate de medic face impresia că e foarte iscusit. Totuşi, în altă ordine de idei, ce ai reţinut din noua lovitură împotriva lui Harris?

— Într-adevăr, ea l-a ţintit doar pe Harris, sau pe noi toţi? am întrebat eu. Dacă ne-a vizat pe toţi, atunci trebuie ca invizibilul duşman al fermierului să ştie de-acum de existenţa noastră.

— Este o posibilitate destul de mare, ca şi cealaltă, a spus Marian, că dacă el vrea să-l ucidă pe Harris, ar putea să-i lovească şi pe alţi. Este un punct de vedere destul de generos, am rânjit eu. Stăruie totuşi întrebarea, cum se face că noi n-am observat nici o săgeată otrăvită. Se pare deci că s-a acţionat destul de repede!

— Să încheiem cu această otravă tropicală, a clătinat din cap Marian şi să rămânem la explicaţia că dacă n-am remarcat nimic, asta se datorează poate faptului că n-am apucat să înghiţim otrava.

— Dar Mariane, noi am servit acelaşi prânz ca şi Harris.

Marian a scuturat îngândurat din cap.

— Întocmai aşa este, dar – şi el s-a uitat la mine – whisky-ul, whisky-ul, înţelegi tu? Acesta-i singurul de care noi nu ne-am atins. Vino, vom examina paharul său şi carafa.

În camera de zi, Rotter îi acorda îngrijiri fermierului de pe pat. Respiraţia lui Harris era adâncă şi liniştită, iar paloarea nefirească de pe chipul lui s-a retras. Se comporta ca un om care doarme şi nu mai era ca unul care luptă cu o moarte perfidă.

Paharul de whisky s-a spart în cădere, dar carafa era încă intactă pe masă. Servitorul Ionda sta rezemat de perete şi îl privea pe stăpânul său şi pe Rotter, fără a se interesa de altceva. Expresia de adâncă uluire mai stăruia însă şi nu dispăruse de pe faţa sa.

Marian a luat carafa cu whisky şi a mirosit băutura cafeniu-aurie. Apoi a clătinat din cap şi mi-a întins-o mie, însă chiar dacă n-am observat nimic deosebit la băutură, whisky-ul degaja un miros puternic. Am atins uşor cu degetul arătător lichidul şi l-am lins cu prudenţă, dar gustul whisky-ului nu părea alterat. Rotter ne observa cu luare aminte.

— Credeţi că whisky-ul a fost otrăvit? a întrebat el.

— Este imposibil de oferit o altă posibilitate, i-a răspuns Marian. Toţi ceilalţi dintre noi au mâncat la fel şi nici unul n-a manifestat vreun simptom de otrăvire.

— Să mi-l daţi mie, a stăruit Rotter, eu am dincolo pe insula mea, un mic laborator şi îl voi examina. E cu putinţă să descoperim nişte otravă. Dar nu am prea multă speranţă. S-ar putea să fie o teribilă otravă indigenă, pe care ştiinţa noastră încă nu este în stare să o identifice.

Numai că acum nu se putea întreprinde nimic, până când, de bună seamă, cunoştinţele în medicină ale lui Rotter şi măsurile noastre rapide nu aveau să înregistreze un succes deplin în cazul fermierului Mel Harris.

Abia după un sfert de oră fermierul şi a revenit cu greu şi a realizat ce i s-a întâmplat în realitate. Se simţea puţin cam slăbit şi se plângea de dureri de cap, ceea ce părea de altfel o consecinţă obişnuită a unei otrăviri. El a urmărit cu atenţie relatarea lui Marian, asupra ultimei întâmplări şi a clătinat din cap.

— Chestiunea mă copleşeşte din ce în ce mai mult, a mormăit el în cele din urmă necăjit. Sunt atât de supravegheat, încât până şi în propria mea casă nu mai sunt sigur.

— Nu numai supravegheat, a spus încet Marian, ci s-a trecut la fapte. În primul rând, pumnalul ce amenințа cu moartea şi apoi aplicarea fulgerătoare a acesteia. Fii bucuros că bandiţii aceştia nu au avut priceperea să ne surprindă. Pe semne că atunci orice ajutor ar fi fost prea târziu.

— Totuşi, acum sunt sătul până în gât, a spus el, sătul, până la refuz! Ce intenţionaţi să întreprindem?

Furia fermierului s-a potolit repede şi s-a pus pe picioare, fără a ne cere ajutorul.

— Ni se oferă două posibilităţi, a spus Marian râzând. Sau ne ocupăm de stafia din insulă şi de condiţiile josnice de şobolan, de care aceştia par să depindă, ca să-i lichidăm şi asta cât se poate de repede, ori să renunţi la „locul groazei", aşa cum vrea necunoscutul duşman.

— Totuşi, cea de a doua posibilitate, la care te-ai referit nu-i cea mai bună, a zis Harris mânios şi nu ne rămâne decât prima. S-a uitat deodată în jur şi a strigat: Ionda!

— *Tuan?*

— Scoate-mi pistolul şi muniţia pentru Winchester! Şi s-a întors din nou spre noi. Socot că într-o jumătate de oră voi fi în deplină putere, ca să putem pleca. De acum înainte mă voi ocupa de bandă. Când dincolo se vor arunca săgeţi otrăvite, va trebui să-i descoperim pe posesorii tuburilor de suflat. Bătrânul meu Winchester va avea un cuvânt de spus!

— Ce ar fi, m-a întrebat încet Marian, dacă i-ai comunica şefului echipajului hotărârea de a nu scăpa nici un pic din ochi insula de dincolo? m-a întrebat Marian. Pe lângă asta e nevoie de asemenea să-l iei pe Pongo cu armele noastre. Cred că-i bine să vină şi iubitul nostru negru cu noi. El poate să ne fie de mare folos pe insula aceea!

Am aprobat din cap şi am părăsit încăperea. Până la locul de staţionare a iahtului nostru n-am făcut nici cinci minute. Am avut nevoie de încă cinci minute pentru a-l informa pe şeful echipajului. Căpitanul, care petrecuse atâta împreună cu noi, a înţeles imediat.

— Păcat că n-am terminat cu motorul, a spus el supărat. Ne vom putea duce ceva mai târziu şi vom scotoci insula cu întregul echipaj. El a privit apoi spre mitraliera grea de la prova, ascunsă sub o prelată. Socot că-i un argument convingător faţă de ţevile de suflat cu care ticăloşii aceia îndărătnici nu ne pot opri.

— Lasă că-i bine Hoffmann, am spus eu, poate că este chiar mai bine să-l luăm cu noi doar pe Pongo, decât întregul echipaj. Nu vreau totuşi să executăm o invazie şi să întreprindem rolul unei trupe de ocupaţie. Ajunge dacă o să

supraveghezi ce întreprind ei prin insulă şi să-i stânjeneşti în caz de nevoie.

— De acord, a şi spus căpitanul, dar cum pot băieţii să petreacă vremea învârtindu-se degeaba pe aici, în timp ce dumneavoastră vă veţi găsi dincolo în primejdie. Lăsaţi în seama mea, domnule Bertram. Dispun de câţiva oameni pe puntea vasului, care sunt în stare să ajungă până şi la dracul şi nici măcar o muscă nu va putea zbura spre insulă, fără ca noi să nu o vedem.

Aceasta era cam exagerat, dar totuşi liniştitor să ştii că pe coastă nişte oameni, pe care ne putem bizui cu totul, îşi ţineau ochii deschişi.

Lui Pongo i-am dat doar câteva indicaţii. El şi-a făcut îndată o idee despre ce este vorba, s-a dus să ia armele noastre şi a făcut imediat un drum spre locul de acostare a lui Harris, unde era ancorată puternica şi rapida lui barcă cu motor. La reîntoarcere, nu mi-a mai rămas timp ca să arunc o privire în jur şi să hoinăresc printre ogoarele din preajma casei. Poate că a fost destul de bine, deoarece cu această ocazie m-am apropiat de partea laterală a verandei, în timp ce altădată veneam de-a dreptul prin spaţiul deschis de dinaintea ei şi eram văzut de departe. Se putea să greşesc, dar am avut totuşi impresia că omul ce a apărut subit lângă mine, sub verandă, cu greu s-ar fi lăsat văzut, dacă aş fi apucat pe drumul obişnuit. Mă auzise şi se întoarse surprins când ajunsesem doar la câţiva paşi de el. Faţa lui trăda în mod lămurit uluirea, însă ca orice malaez şi-a venit foarte repede în fire şi a spus indiferent:

— Nu v-am auzit venind, *tuan.*

Mi-am dat seama imediat cu cine aveam de a face. Era Guam Tong, şeful de echipă al lui Harris, pentru cinstea căruia fermierul îşi băga mâna în foc. Eu eram oarecum mirat să-l văd aici. Totuşi temeiul era destul de convingător, deoarece era susţinut de spusele prietenilor mei, ale fermierului şi a lui Rotter.

Evident, eu şi Marian am fost de acord, după ce ne-am sfătuit împreună, ca Hoffmann, căpitanul iahtului nostru, să ia măsuri de supraveghere neîntreruptă a largului mării dintre cele două insule, aşa încât nimeni să nu comunice în vreun fel între insula principală a lui Harris şi „Locul groazei”, până noi nu aveam să ne aflăm dincolo. La fel de clar l-am făcut să înţeleagă şi pe Guran Tang, pretinsul om de încredere al americanului. Pe acesta, ca şi pe toţi ceilalţi, despre care am amintit mai înainte! L-am privit pe servitor cu îndoială, însă pe chipul lui nu se citea nimic.

— Vreau să vă spun, a crezut el de cuviinţă să spună ceva, că barca este pregătită de plecare. Puteţi porni imediat în larg.

Am dat din cap şi eram gata să mă despart de malaez, când deodată mi-a venit ceva în minte. Poate era o coincidenţă, poate un instinct, poate numai o urmare a primei mele bănuieli faţă de şeful de echipaj malaez, care era posibil să se dovedească în întregime neîntemeiată. Dar după cele de-abia întâmplate cu Harris, nu puteam fi niciodată îndeajuns de prudenţi.

— Ne vei transporta tu?

Guran Tong a confirmat din cap.

— Eu întotdeauna conduc marea barcă cu motor, *tuan!*

— Şi încotro vrem să mergem?

El a confirmat din cap.

— *Tuan* Harris mi-a poruncit să mă duc spre insula cealaltă!

— Spre „locul groazei”, am spus eu ironic. Te-ai gândit la asta, nu-i aşa?

— Aşa o numesc oamenii pe insulă, a răspuns el nepăsător.

— Şi cu toate acestea, rişti să treci dincolo? Deşi tu însuţi, ca şi ceilalţi ai refuzat să lucrezi acolo?

— A transporta şi a lucra sunt două lucruri diferite, *tuan,* a spus malaezul calm. Când trec dincolo nu-i necesar să calc pe insulă şi să nesocotesc străvechiul *tabu*. Dacă aş lucra atunci ar trebui să o fac.

— Cât de vechi este totuşi acest *tabu*? m-am interesat eu.

El a ridicat din umeri.

— Foarte vechi, *tuan.* Mă gândesc uneori că tot atât de vechi ca şi pământul!

— Nu ţi se pare câteodată cam caraghios că acest *tabu* vechi a reînviat iar aşa pe neaşteptate, după ce timp de decenii nimeni nu s-a interesat de el?

— Aş dori să fie aşa, i-am ripostat eu, însă în schimb am înţeles pe deplin un şir de alte lucruri. De exemplu, eu ştiu precis că de-acum nu vei mai conduce barca cu motor!

Pe faţa lui i s-a oglindit zăpăceala, sau mă înşelam?

— *Tuan* Harris a.…

L-am întrerupt, făcându-i semn cu mâna.

— *Tuan* Harris a spus una, iar eu spun alta, Guran Ting. Nu vei conduce barca. *Tuan* Harris mi-a spus-o adineauri. Va trebui să te ocupi de câmpurile de orez. De data aceasta pe faţa şefului de echipă a apărut un zâmbet batjocoritor, dar

şi vizibil, însă a alunecat repede peste culoarea brună, ca o umbră pribeagă. Ca un nor peste câmp într-o zi însorită.

— Întrucât *tuan* a poruncit, a spus el, eu mă voi duce imediat să mă îngrijesc de orezărie.

Îmi făcea impresia că-şi bătea joc făţiş, deşi era evident că-i displăcea porunca. Acum când îl urmărea bănuiala mea, era de aşteptat ca el să găsească un alt mijloc şi o altă cale pentru a putea lua legătura cu complicii săi. Însă pe semne că imaginaţia mi-o luase cu mult înainte, probabil că Guran Tong nu a ajuns prea departe după ce l-a surprins dispoziţia mea şi acum mă blestema. Am ridicat din umeri şi am urcat câteva trepte în sus spre verandă. Tovarăşii mei erau aproape gata de plecare. Eu l-am informat pe Marian pe scurt ce am convenit cu Hoffmann şi că Pongo ne aşteaptă la barcă.

Rotter primise de la Harris un vechi pistol militar, pentru că el umbla fără armă asupra sa. Îşi vârâse greoiul şi tocitul pistol în faţă supă cureaua de la pantaloni, sub jacheta, alb murdară şi asta făcea un contrast ciudat cu înfăţişarea paşnicului şi ratatului medic al insulei.

Pe drumul spre debarcader n-am scos o vorbă şi primul care a rupt tăcerea pe când se urca pe marea barcă cu motor a fost Harris. El a întrebat mirat unde a rămas omul său de încredere Guran Tong, care trebuia să ne transporte, când l-a observat pe Pongo stând netulburat la cârma bărcii, gata să pună în mişcare motorul.

— Am avut sentimentul că ne spionează, am spus eu calm şi într-o asemenea situaţie delicată creată nouă de duşmanii dumitale, mi s-a părut că-i mai bine să acordăm atenţie la tot ce ne dă de gândit.

— Îl bănuieşti pe Guran Tong? a întrebat el, dar totuşi este absurd! Îl cunosc bine pe băiat, de atâta vreme, de când sunt pe insulă. El a fost de la început pe lângă mine!

Am ridicat din umeri. Poate că măsura mea de prevedere, de a-l îndepărta, era exagerată, dar în orice caz, Marian a aprobat-o. Doar Rotter a clătinat din cap sceptic.

— Dacă veţi continua aşa, a afirmat el indignat, Harris va deveni o caraghioasă jucărie de porţelan, când se va sfârşi cu povestea asta.

— Dacă numai de porţelan, a spus caustic Marian, atunci vom fi norocoşi. După atentatul la viaţa sa, poate căpăta o lovitură şi mai primejdioasă, Rotter. Nu uita asta!

Medicul a tăcut supărat pe tot timpul călătoriei spre insulă şi nici nu i-am vorbit de loc.

III
MOLIBDENUL UCIGAŞ

CAM VREO TREI MILE puteau fi până la „locul groazei” în drum direct şi noi ne aflam de-acum la o depărtare de patru sau cinci sute de metri de ţărm, când Marian i-a dat un ordin lui Pongo, şoptindu-i la ureche. Acesta a întors mica timonă, sucind-o cu pumnul său puternic, încât ambarcaţiunea s-a înclinat pe o parte cu vuiet, lăsând în urmă o dâră învolburată paralel cu coasta.

— Doreşti ca mai întâi să ocolim insula? a întrebat Harris. După otrăvirea sa, acum se restabilise în mod spectaculos şi nu mai manifesta nici un fel de consecinţă secundară. Nu merită să facem asta. Priveşte, în toate părţile e la fel de rău.

Marian s-a întors spre el râzând.

— De vreme ce ai devenit proprietar, trebuie să dăm de urma întregii şmecherii înscenate aici, Harris şi să facem o vizită temeinică de data aceasta, vizită pe care se pare că n-ai făcut-o aşa cum se cuvenea.

— Să jucăm o festă chiar în bârlogul lor, a rânjit fermierul, aşa cum au procedat şi ei cu noi.

— Întocmai! Dacă această vizită o facem venind dinspre est, unde se vor pregăti ei să ne primească?

— Fireşte că în partea răsăriteană a insulei, acolo unde vor debarca musafiri!

Marian a rânjit.

— Îţi dai seama acum de ce am ocolit insula, Harris. Vom sosi la destinaţie pe partea opusă, asta îi va costa pe prietenii noştri destulă osteneală, ca să ne urmărească, înţelegi?

— Vor trebui să străbată de-a curmezişul tot hăţişul junglei, domnule Farrow, nu-i aşa? a întrebat Harris. Ideea dumitale pare excelentă.

— Chiar aşa şi este!

— Nu-i chiar rea, a mormăit Rotter de pe locul său, era prima dată când spunea ceva. Pare a fi destul de şireată domnule Farrow.

— Altfel probabil că n-am trăi prea mult, i-a răspuns sec Marian.

Între timp, barca a ajuns în partea vestică a insulei şi Pongo a oprit motorul. Cu un ultim elan, el a făcut ca barca să alunece mai încolo pe nisipul alb al plajei, până s-a oprit. Noi am sărit afară din barcă şi trebuie să mărturisesc că toţi

ne-am aşteptat ca, să fim întâmpinaţi de un muget infernal şi o grindină de săgeţi. În ciuda vicleniei lui Marian!

Potrivit spuselor lui Harris susţinute convingător de Rotter, trebuia să ne pregătim temeinic pentru aşa ceva. Însuşi Rotter, ce se comporta atât de inofensiv şi naiv şi-a pipăit greul său pistol de 45, deşi nu-l ameninţa nici un duşman.

Dar nu s-a întâmplat nimic!

Chiar dacă cineva dintre noi se aştepta, totuşi era limpede că duşmanii fermierului Harris nu reuşiseră aşa de repede să ne întâmpine aici. Ne-am repezit unul după altul prin apă şi am făcut câţiva paşi până la uscat. Pongo se afla în frunte, urmat de ceilalţi, cu atenţia încordată, gata să se arunce cât mai iute în orice adăpost ieşit în cale. Dar nici de data aceasta nu s-a întâmplat nimic.

Ne aflam pe ţărm şi la vreo douăzeci de metri mai încolo începea vegetaţia, care după vreo câteva tufişuri ce-şi înălţau mlădiţele din plaja nisipoasă, continua cu desişul junglei ecuatoriale a insulei. Ne-am oprit la marginea pădurii. Aceasta ne oferea adăpost împotriva vederii, dar cu greu împotriva săgeţilor, a căror existenţă nu-mi făcea nici o plăcere în clipa aceea. Pe de altă parte, se putea tot aşa de bine ca pornind înainte să fim observaţi, împresuraţi şi în pumnul puternic al armelor lor.

— Pongo crede că *masseri* să mers de-a lungul ţărm, Pongo pornit înainte! ne-a propus însoţitorul nostru negru.

— Să mergem pe plajă cât mai departe de marginea pădurii, ne-a propus Marian după ce a cumpănit puţin.

— *Masser* Farrow bine, Pongo socotit mers pe nisip mai uşor decât pădure.

Marian s-a uitat la mine.

— Pongo are dreptate. Este mult mai primejdios prin desişul pădurii, iar pe de altă parte, dacă cineva vine pe insulă, sau o părăseşte, ne dăm seama după urmele lăsate în nisip şi în afară de asta, am rătăci ceasuri întregi prin hăţişurile junglei.

Am confirmat din cap.

— Şi ce se va întâmpla cu barca? a întrebat Rotter. Cum Harris, vrei s-o lăsăm aşa? S-ar putea să ne fie luată şi dusă în altă parte a insulei sau să dispară pur şi simplu. Atunci am fi nevoiţi să ne construim o plută ca să ne reîntoarcem. Dat fiind că pe aici mişună mulţi rechini, aceasta mi se pare a fi soluţie nu prea fericită.

Mi-am reţinut cu greu un zâmbet. Nu pentru obiecţiile îndreptăţite privitoare la barcă, ci fiindcă acestea veneau din

partea lui Rotter. Rotofeiul de Rotter i-a dat drumul înainte cu ale sale:

— Eventual va fi necesar să lăsăm aici un om de pază şi dacă nu aveţi altă propunere, sunt dispus eu, cu dragă inimă, s-o apăr de oaspeţi nepoftiţi.

Chiar şi Marian surâdea, însă a fost de acord.

— Fireşte mister Rotter. E cel mai bine să vă reîntoarceţi la barcă şi să vă ascundeţi, ca să nu vă descopere vreun agresor. Într-adevăr, nu puteam admite să ne fie tăiat drumul de înapoiere.

Voluminosul Rotter înspăimântător de grăbit, a pornit-o înapoi pe plajă spre barcă şi nu putem să i-o iau în nume de rău. Părea că în fiecare clipă se aştepta să fie primit pe neaşteptate de săgeţi. Cu toate că nici un tub de suflat nu le putea arunca atât de departe de la adăpostul pădurii, încât să ajungă până la barcă. Şi dacă totuşi misteriosul trăgător s-ar mai fi apropiat, atunci Rotter se putea folosi oricând de greul său pistol de 45.

Ne-am pus în mişcare paralel cu marginea pădurii. Pongo a preluat conducerea, noi ceilalţi urmându-i unul după altul, cu armele gata de tragere. Eu eram tot mai surprins de încâlceala vegetaţiei din junglă, de unde ne putea întâmpina o tăcută şi multicoloră săgeată, trasă cu viclenie din vreun ascunziş, după cum adesea ni s-a întâmplat în America de sud. Dar totul a rămas liniştit!

Pongo s-a strecurat tiptil înainte, ca un câine de vânătoare, urmat îndeaproape de Marian, apoi venea Harris cu bătrânul lui Winchester sub braţ, a cărui ţeavă era aţintită spre pădure şi în sfârşit, şirul îl încheiam eu.

Potrivit lui Harris, noi înconjurasem aproape jumătate de insulă, când deodată ne-am oprit brusc şi era cât pe ce să cad în nas.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat pe cei din faţă. De ce ne-am oprit?

— *Masseri* priveşte, aici trecut oameni. Nu numai odată. Mai des.

M-am apropiat de Marian şi m-am uitat cu băgare de seamă la nisip. Se distingea o dâră subţire, pe care Pongo o cerceta cu multă luare aminte. Pământul era bătătorit de picioare care păşiseră deseori pe aici. Pongo s-a întors şi a luat-o grăbit spre ţărm. Când s-a înapoiat, a dat din cap mulţumit.

— Acolo jos barcă oprit des. Aici totdeauna oameni venit la „loc groază”. Sigur fost oamenii care tare răcneşte, s-a pronunţat ei rânjind.

Cu siguranţă că era cu putinţă să aibă dreptate. Marian a arătat spre zidul de nepătruns al pădurii ecuatoriale şi i-a făcut cu capul lui Pongo.

— Vrei să te uiţi dacă nu se află vreun drum care o ia înainte prin insulă.

— Pongo găseşte, răspunse hotărât tovarăşului nostru negru.

— Ai cercetat cumva această parte a insulei? am încercat la rândul meu să aflu de la Harris.

Acesta a ridicat din umeri.

— Dracu ştie, Bertram. Noi am hoinărit peste tot. Dacă am fost exact aici, fireşte că nu pot s-o spun. Însă aş dori mult s-o aflu.

— Sunt curios să ştiu dacă noi n-am descoperit altceva decât dumneata.

— În orice caz pot afirma că niciodată n-am observat că pe aici ar putea exista vreo potecă.

Pongo a pătruns în desiş. A rătăcit pe acolo doar unul sau două minute, apoi a fost din nou lângă noi.

— *Masser* vine, a spus el. Pongo descoperit drum.

Am parcurs vreo câţiva metri prin hăţişul aproape de nepătruns, apoi deodată în faţa noastră s-a deschis o cărare îngustă, ale cărei laturi indicau fără tăgadă că a fost croită cu cuţitele de tăiat verdeaţă. O potecă făcută artificial, prin înlăturarea vegetaţiei!

Pe acest drum am putut acum să înaintăm repede spre interiorul insulei. Timpul scurs până acum de la debarcarea şireată a lui Marian într-un loc unde nimeni nu se aştepta, arăta că adversarii noştri de pe cealaltă parte a insulei nu puteau însă să ajungă până aici. Totuşi, eram de două ori mai prudenţi, iar Pongo mergea cu mai mulţi metri înaintea noastră, în calitate de avangardă. Traseul acestei poteci era extreme de îngust şi laturile de verdeaţă, care adeseori se apropiau prin creştere, închideau vizibilitatea, încât cu greu ne puteam strecura. Pe neaşteptate, Marian a cotit şi s-a pomenit la marginea unui luminiş acoperit de o iarbă înaltă şi ne-am dat bine seama ce interes prezenta insula pentru Harris, după abundenţa vegetaţiei din această parte.

Cărarea părea a fi folosită pe aici destul de des şi numai după vreo câţiva metri mai departe sa terminat la o mică groapă de doar jumătate de metru. Am fost foarte surprins de această descoperire, însă Marian făcea impresia că se aştepta la aşa ceva. Pe când Pongo adulmeca în jur de pe locul unde se oprise, Marian s-a lăsat imediat în genunchi pe pământ şi a început să caute atent cu degetele prin

groapă. Deodată a scormonit ca şi un câine care ascunde un os în pământ şi a scos la iveală o bucăţică de ceva închis la culoare, deoarece se asemăna cu o piatră îngropată în ţărână. Marian s-a ridicat încet şi a privit îngândurat la piatră.

— Ştii ce este asta? m-a întrebat pe mine.

Am negat din cap şi am păşit mai aproape.

— Nu! Ce-i cu ea?

— Zgârie murdăria de la suprafaţă, mi-a cerut Marian.

Am făcut-o pe jumătate curios, pe jumătate dezinteresat şi sub stratul de murdărie a ieşit la iveală ceva ciudat şi ruginit, asemănător cu un sistem de vase sanguine.

— Metal? am întrebat eu.

Marian a dat din cap.

— Priveşte încă o dată mai atent, a spus el, eu nu sunt de fel geolog, însă aş fi gata să pariez că această piatră tainică şi „locul groazei" stau mână în mână.

— Această piatră poate să constituie o taină? s-a grăbit să întrebe neîncrezător Harris. Sper totuşi că nu te înşeli.

Am examinat cu de-amănuntul stratul ruginit. Piatra propriu zisă era un fel de gresie destul de moale, încât se lăsa uşor zgâriată cu unghia. Dimpotrivă reţeaua de firişoare ruginii se desprindeau şi cădeau jos.

— Rugină, am chibzuit eu şi am zgâriat în continuare gânditor stratul dur şi atunci am ştiut într-adevăr răspunsul la întrebarea care ne preocupase atât. Stratul ruginiu era molibden.

Acest minereu avea o mare căutare în industria metalurgică europeană şi americană, pentru obţinerea oţelurilor superioare!

„Locul groazei" lăsa impresia că ascunde un întins zăcământ, judecând doar după restrânsa suprafaţă din această parte a potecii. La fiecare tufiş la care ai fi mers şi săpai o groapă, ieşeau la iveală din piatra nisipoasă fibre de molibden. Această insulă era atât de valoroasă, încât se putea renunţa la plantaţie!

Marian îi explica asta lui Harris, care privea mereu cu neîncredere bucata murdară de piatră nisipoasă din mâna mea. Dar începea să priceapă.

— Naiba să-i ia, a spus el, este într-adevăr o treabă nebunească. M-am zbătut cât am putut ca să am o fermă şi când colo am cumpărat un zăcământ de minereu.

— Exact! a spus Marian şi indivizii care urlă din ascunzişuri şi aruncă cu săgeţi ştiu ce vor obţine de aici. De aceea vor ca să te îndepărteze.

— Dar de ce, a spus Harris, n-au oferit mai mult ca la Djakarta? Dacă ştiau ce se găseşte aici, puteau să dea guvernului un preţ mai mare, pe care eu niciodată nu l-aş fi putut permite pentru o fermă?

— Sunt de acord, a continuat Marian, dar trebuie de luat în considerare două posibilităţi.

— Şi care sunt? a vrut să ştie fermierul.

— Prima, a spus Marian calm, este că încă nu cunoşteau la data aceea că aici se află molibden, iar cealaltă, poate că nu aveau destui bani la îndemână ca să achiziţioneze această insulă de la guvern.

— Este o situaţie destul de supărătoare, a rânjit Harris, ca cineva să ştie de existenţa unui asemenea zăcământ şi să nu-l poată obţine. Cred că şi eu m-aş mania. Ei ar fi putut totuşi veni la mine, ca să rezolvăm împreună această chestiune.

— Şi să împartă venitul cu dumneata, a spus Marian, dar pe semne tocmai asta nu voiau ei.

— Îi tot tragi cu „ei" a zis Harris. Sună în aşa fel, încât prin asta s-ar înţelege o asociaţie reprezentată de o persoană?

Marian a dat din cap.

— Nu ştiu, nimic precis, Harris, dar trebuie probabil ca totuşi să fie un om la mijloc, pe care cei de prin partea aceasta îl ascultă, nu-i aşa?

— Este posibil ca cineva să se fi înţeles cu malaezii de pe aici. Cu care trebuie să se înţeleagă mai bine decât cu mine. Deoarece obţin mai mult decât oamenii mei, chiar dacă îi plătesc întreit.

— De asemenea, există şi o superstiţie ciudată cu o influenţă imensă asupra oamenilor, în insulele cărora civilizaţia este încă tânără!

Eu n-am fost părtaş la discuţie şi am continuat să examinez groapa, deşi, la drept vorbind, încă nu se mai afla nimic de luat. Şi totuşi am mia găsit încă ceva! Am descoperit cu totul întâmplător, pe când, după ce mă sprijinisem cu mâinile de pământ, mă ridicam iarăşi. Lângă mâna mea se afla ceva care nu-mi aparţine mie! Un capăt de ţigară.

L-am ridicat şi l-am privit cu atenţie. Se părea că era vorba de invizibilul nostru duşman şi această slăbiciune omenească dovedea că îl lăsaseră nervii şi cu siguranţă, în marea lui agitaţie, pierduse chiştocul.

Ne-am dat seama că nu era un fumător oarecare, ci unul foarte pasionat. Tutunul din mucul de ţigară era de un negru închis, iar foiţa de culoare cafenie. După ce am chibzuit mai

bine, am început să fac o legătură cu nişte întâmplări. Părea un lucru de necrezut, dar toate se legau între ele! Mut de uimire, am întins spre Marian palma deschisă în care aveam restul de ţigară. El a luat-o, a examinat-o atent, apoi s-a uitat la mine surprins, înainte de amirosi tutunul din foiţă.

— Asta-i straniu, a spus el încet.

— Ce? a vrut să ştie Harris.

Marian a încercat să rostească ceva, apoi s-a răzgândit şi a ridicat din umeri.

— Ei, nimic deosebit, Harris. Prietenul meu a descoperit doar că zăcământul de molibden este neobişnuit de bogat.

— Desigur că trebuie să fie, a fost de părere fermierul, altfel n-ar fi încercat să comită o crimă, sau mai multe.

— Şi acum vreau să vă propun să ne întoarcem la barcă, a spus Marian.

— Dar, am încercat să obiectez însă privirea lui Marian m-a făcut să amuţesc. Mi-o tăiase şi atunci nici nu bănuiam că era cât pe ce să-i zădărnicesc planul. Aşa dar, prietenul meu urmărea un scop foarte precis.

— Ascultă, a fost de părere Harris, când vom reveni aici, vom putea să cercetăm întreaga insulă. Poate îi vom găsi pe indivizii ce acele blestemate săgeţi otrăvite.

— Poate, a spus Marian fără să-l privească pe Harris. Evident că vom da de ei şi este cu putinţă ca să-i şi prindem. Presimt chiar că, dacă nu dispărem imediat de aici, vor zbârnâi aceste săgeţi scârboase cât de curând!

— Pongo crede că nici o pre….

Marian l-a întrerupt pe însoţitorul nostru negru, tot aşa ca şi pe mine. El a făcut iute un semn cu mâna.

— Va trebui să ne grăbim, a spus Marian, mai repede la barcă!

Indiferent dacă devenise dintr-o dată nervos, sau o făcea pe nervosul foarte convingător, fapt este că Harris îl privea destul de îngrijorat şi cu toate că fermierul nu era un om fricos, lăsa impresia că nu mia dorea să rămână în desişul pădurii. L-a apucat aşa dintr-o dată o grabă atât de mare, încât străbătând încâlceala frunzişului şi lianelor, am ajuns curând la lumina plajei.

Mereu mă întrebam de ce Marian a luat hotărârea atât de neaşteptată de a o apuca pe acest drum, întrucât nu sta în obiceiul lui să fugă din faţa unei primejdii, de vreme ce totuşi nu-i era ameninţată viaţa.

Când am ajuns la barca cu motor am rămas surprins. Rotter nu se vedea nicăieri. Rotter dispăruse. Barca noastră zăcea singuratecă şi părăsită!

Grăsanul, care evident se ascunsese la început, la adăpostul nesigur al bărcii, îşi părăsise locul în lipsa noastră şi intrase în pădure!

Marian a mormăit ceva lângă mine, ceva ce n-am înţeles. M-am uitat la prietenul meu, însă n-a mai scos nici o vorbă după aceea şi apropiindu-se de barcă, a împins împreună cu noi şi Pongo în apă. Acum puteam pleca, putem… când deodată a apărut Rotter! Ce urmărea grasul şi murdarul medic al insulei ieşind la iveală, el care lăsase de izbelişte barca cu puţin înainte?

IV
DUBLA EXISTENŢĂ A LUI ROTTER

TRECURĂ VREO CINCI MINUTE de când Rotter ieşise impetuos din pădure, ca un bivol furios. A alergat cu elan vreo cinci sau şase metri pe plajă, încercând cu greu să se oprească, atunci când a văzut că barca plutea pe apă, iar noi ne aflam în ea. Gâfâia şi era leoarcă de sudoare.

— Ce-i cu graba aceasta? i-a strigat Marian.

— A fost aici, a spus Rotter răsuflând din greu, a fost ceva în desiş, am cercetat acolo peste tot să văd ce este. Întruna mi-aţi spus să cercetez dacă nu se pare ceva neobişnuit în partea aceea. Mi-a venit greu! Totuşi am mers, dar nu se afla absolut nimic, chiar nimic! Mi-am dat bine seama. Şi atunci, a continuat el rânjind ruşinat, atunci m-am întors cu teamă şi m-am repezit încoace cât am putut de repede.

— Haide linişteşte-te. Totul este în regulă şi nu s-a întâmplat nimic, a spus Marian potolindu-l. Chiar nimic şi totul este în ordine, Rotter!

— Deci să-i mulţumim lui Dumnezeu! a răsuflat grăsunul uşurat, pentru că am apucat să văd de acum săgeţi otrăvite zburând şi căzând la pământ, cândva în această junglă blestemată. Mă aflu atâta vreme în ţara asta şi nu m-am deprins cu ea. Probabil că ar fi fost mai bine dacă aş fi rămas în bătrâna Europa.

— Asta-i încă cu putinţă, a întărit Marian din cap şi Rotter l-a privit surprins. Firește, a continuat prietenul meu, în călătoriile noastre am făcut cunoştinţă cu o mulţime de oameni care au stat la tropice ani de zile şi niciodată nu s-au simţit bine.

— Da, da, a confirmat din cap Rotter, aşa se întâmplă şi cu mine, mereu aceeaşi arşiţă şi umezeală. Nu, când mă voi găsi iarăşi la Rotterdam, va fi cu mult mai bine pentru mine.

— Şi de ce nu te întorci, de vreme ce Insulinda a devenit independentă şi cei mai mulţi dintre olandezi au părăsit-o?

— De ce? a mormăit Rotter şi s-a aşezat pe banca din spate a bărcii. Părea să-l deranjeze greul pistol de patruzeci şi cinci de sub curea şi trăgându-l afară, l-a aşezat lângă el pe bancă. Oare ce pot face eu acolo? Ca medic aici se câştigă totuşi mai bine decât aiurea. Asta am învăţat în atâţia ani. Ca să poată cineva trăi are nevoie de cât mai mulţi bani. O întreagă grămadă.

Marian a dat din cap şi apoi i-a făcut un semn lui Pongo. Tovarăşul nostru negru a dat drumul la motor, a întors barca

şi am lăsat repede în depărtare insula a cărei taină reală o descoperisem printr-o întâmplare fericită.

Marian continua să se întreţină cu Rotter, care părea să-şi revină încet de pe urma goanei sale. În ce mă priveşte, mă uitam într-una la vechiul pistol militar american de lângă grăsun şi mi s-a părut că ceva nu era în regulă cu această armă. Ceva ce era foarte important! Ceva ce nu înţelegeam! Am vrut să-l privesc mai atent, când deodată Marian s-a ridicat în picioare, a făcut doi paşi spre medicul insulei şi i s-a adresat.

— Ai o ţigară pentru mine, Rotter? Ale mele mi s-a stricat prin junglă!

Rotofeiul şi-a ridicat privirea, faţa lui a luat iarăşi acea expresie de pasăre răpitoare, clipind din ochi ca o bufniţă surprinsă pe neaşteptate de lumina unui proiector şi apoi a ridicat din umeri:

— M-ai nimerit prost mister Farrow, mi-am… căutat zadarnic ţigările, cu puţin mai înainte. Trebuie să le fi pierdut pe când alergam prin pădure.

— Ia de la mine! a sărit Harris şi i-a întins lui Marian pachetul său.

Oricum s-a încheiat cu rugămintea prietenului meu, ea nu m-a pus pe gânduri, deoarece începusem să pricep ce era cu pistolul de pe banca de lemn a bărcii. Nici mai mult mici mai puţin, Rotter ne-a turnat o minciună!

Grăsanul ne-a spus că nu prea este curajos şi totuşi a pretins că a pătruns cândva în jungla asta, unde a auzit zgomote şi a putut vedea zburând săgeţi otrăvite fără a avea, în mână vreo urmă gata de tragere!

El scosese una de sub cureaua pantalonilor, chiar aici pe bord şi mi-am dat seama în mod lămurit, după cum procedase, că aşa ceva trebuie să fi făcut foarte regulat. Aşa dar Rotter ne-a minţit!

N-am fost în stare să observ ceva deosebit după pământul care i se lipise de tălpi, dar totuşi era ţărână ce demonstra că el a fost în junglă.

L-am studiat pe rotofei cu de-amănuntul şi i-am văzut pe frunte nişte broboane albe, care nu erau de fel o urmare a fugii sale precipitate. Lăsa impresia că înţelegea că eu nu am încredere în el şi când mi-am întors privirea spre Marian, mi-am dat seama că şi prietenul meu urmărea cu de-amănuntul comportarea jegosului, blajinului şi ramolitului medic. Cât de grave erau bănuielile lui Marian faţă de acest medic ciudat, mi-am dat seama atunci când îndrepta discuţia pe alt făgaş, ori de câte ori Harris voia să

aducă vorba despre descoperirea secretului de pe insulă, cu toate că Rotter a încercat să-l încurajeze în această direcţie.

În orice caz, medicul insulei a devenit deodată foarte grăbit când am ajuns din nou pe insula principală, a lui Harris. El şi-a luat repede rămas bun şi a refuzat să intre în casă, s-a urcat iute la bordul micii lui bărci cu motor.

— Nu doreşti totuşi cel puţin să vii cu mine la un whisky, doctore? l-a întrebat Harris.

— Nu, nu, lasă pe altădată, s-a scuzat olandezul. Prin aceste locuri trebuie să fiu de altfel foarte prudent cu acest whisky, Harris!

Împotriva acestui lucru era puţin de spus. Americanul a râs şi i-a făcut încă o dată semn cu mâna medicului, în timp ce acesta pornind motorul a luat-o din loc cu toată viteza.

Fermierul ne-a părăsit ca să poruncească să ni se pregătească de îndată o baie răcoritoare, după raita ce o făcusem prin junglă. Până la masa de seară mai era încă vreme şi mi se părea oportun să folosim acest timp ca să stăm de vorbă, fără martori, despre constatările noastre. După ce am făcut duşul şi ne-am schimbat, l-am întrebat pe Marian:

— Pentru ce te-ai întors atât de neaşteptat de pe insulă? Şi de ce te fereşti de Harris?

— Harris, a spus Marian încet şi şi-a scos pachetul de ţigări din bluză, aceeaşi bluză pe care o purtase şi în junglă. Fără doar şi poate ţigara era în bună stare, contrar afirmaţiei pe care a făcut-o faţă de Rotter, atunci când îi ceruse o ţigară. Harris, a spus el în continuare, este un om foarte bun şi şi-a aprins ţigara, dar este prea credul. El a vrut să-i povestească imediat lui Rotter despre descoperirea molibdenului şi deasemenea, nu manifestă nici o neîncredere faţă de şeful său de echipă Guran Tong.

— Dar tu, l-am întrebat eu, eşti de acord cu îndoielile mele faţă de Rotter?

— Întru totul, a confirmat Marian. Eu ştiu şi ai remarcat şi tu, că ne-a spus un basm despre raita lui prin pădure. De ce asta, dracul o ştie.

— Dar pistolul? am întrebat eu.

— Pe de-a întregul! a confirmat Marian. El n-ar îndrăzni niciodată să intre în pădure dacă… şi Marian s-a uitat la mine şi şi-a ridicat ochii căprui în sus.

— Dacă el, am continuat eu, dacă el s-ar teme de acolo de ceva.

— Într-adevăr asta este ce îmi dă de gândit, a meditat Marian. Asta, dar şi asta de aici. Şi el a scos cu băgare de

seamă din pachetul de ţigări chiştocul umed şi cafeniu. Priveşte încoace, a spus el şi a desfăcut mucul de ţigară în două, apoi a luat o ţigară de a sa, a crăpat-o cu toată atenţia şi a aruncat jos tutunul din ea. După aceea, a umplut-o cu tutunul din mucul pe care îl găsisem eu în groapa de molibden, a răsucit cu atenţie foiţa şi a obţinut o ţigară subţire. A vârât-o în gură, a aprins-o cu un chibrit, a tras din improvizata ţigară şi a suflat fumul în încăpere. Imediat s-a răspândit un miros iute şi înţepător de tutun franţuzesc. Un miros pe care eu l-am sesizat pentru prima oară pe verandă cu puţine ore mai înainte. Acelaşi de atunci când grăsunul Rotter venise la noi şi fumase o ţigară de a sa, pe când Harris se afla încă în comă.

— Este o dovadă de necontestat, înţelegi tu? Cu greu se poate admite că pe acest grup de insule se găsesc doi oameni care să fumeze aceleaşi ţigări franţuzeşti.

— Şi ce fel de mărturie este? am întrebat eu încet. Ea dovedeşte că Rotter a fost odată la groapa cu molibden. Nimic mai mult!

— Nimic mai mult! Dar mai există şi o mulţime de alte lucruri. Îţi aminteşti cât s-a străduit să ne reţină aici, ca să nu descoperim ce este în realitate cu „Locul groazei” şi că tot timpul a încercat să nu lase nici o bănuială că ştia ce există de fapt acolo.

— Poate că nu cunoştea cât de valoros este molibdenul, am obiectat eu.

Marian şi-a ridicat sprâncenele.

— Poate nu ştia nici ce înseamnă bani. În orice caz, ştia pe de-a întregul.

— Într-adevăr, am completat eu, ca să meargă cu ei la Rotterdam şi să-şi sfârşească în linişte apusul vieţii.

— Da, chiar Rotter a spus-o! a rânjit Marian. Va fi mai liniştit ştiindu-se probabil într-o vilă uriaşă, cu trei automobile şi o droaie de servitori. Există oameni pentru care acestea au devenit idei fixe. Oricum, el ştie foarte precis ce însemnătate are acest „loc al groazei” şi ce se poate obţine din el. Şi îmi voi înghiţi bluza, ca şi tine de altfel, dacă nu-i chiar el acela care vrea să pună mâna pe acest loc. Păcat că nu mi-a reuşit şmecheria cu ţigara. Acum trebuie să vedem dacă nu găsim cumva şi alte dovezi, cu care să-l putem strânge şi mai tare cu uşa.

— O dovadă cu ceva să-l putem bate în cuie, am gândit eu cu voce tare, o dovadă… Şi deodată mi-a venit ceva în minte. Aşteaptă! Şi am alergat afară din odaie. Coridorul mi s-a părut că nu se mai sfârşeşte şi Harris a făcut o faţă

îngrozitoare de uimită când am trecut pe lângă camera sa de lucru, fără a-l lua în seamă. După ce am străbătut veranda şi am coborât repede treptele, am început să caut prin iarba din grădină.

Mi-a rămas vie în faţă imaginea când, nu de mult, oaspetele nostru aruncase în iarbă o ţigară pe jumătate fumată, din care se ridicase, o şuviţă subţire şi verticală de fum şi apoi se stinse. Din această cauză am găsit locul exact şi repede. Locul şi ţigara sau mai bine zis, ceea ce a mai rămas din ea. Era mai mult decât îndrăznisem să sper, aproape jumătate de ţigară cu tutun negru şi foiţa cafenie. Am ridicat-o ca pe o comoară şi am vârât-o în buzunar. Avea să ne folosească drept dovadă, ca să putem demasca locul dublu al lui Rotter.

Marian a dat doar din cap când am aşezat restul de ţigară lângă cealaltă jumătate, găsită în groapa cu molibden şi a spus:

— Este ceea ce ţi-ai dorit! Ca aspect se aseamănă întru totul între ele.

— Ce vrei să spui? l-am întrebat.

— Să cumpănim bine, a râs prietenul meu. Harris a fost otrăvit imediat după ce a fost înfipt pumnalul în masa lui de scris, care îi anunţa moartea şi exact în acelaşi moment a apărut acest caraghios doctor insular. După cum se afirmă, din cauza săgeţilor otrăvite sud americane era cât pe ce să-l coste viaţa pe van Dooren. Poate că adevărata cauză a sosirii sale pe insula principală era doar de a constata el însuşi dacă Harris a căzut jertfă perfidei. Iar dacă săgeata sud americană a trebuit să dispară, asta s-a întâmplat pentru a nu se stârni bănuiala comisarului guvernamental sau a poliţiei. Rotter a avut cele mai bune ocazii ca să o facă.

— Şi apoi, am intervenit eu, acest Guran Tong a urmărit discuţiile noastre şi a auzit foarte clar cum tu ai afirmat, printre altele, că spaţiul maritim dintre cele două insule, de acum înainte, va fi supravegheat de pe iahtul nostru, aşa încât să nu fie posibilă nici o legătură directă între persoanele cu intenţii rele, apoi i-am interzis să ne mai transporte dincolo şi de aceea s-a hotărât amabilul Rotter să ne însoţească. El s-a oferit să supravegheze barca şi neavând nimic urgent de făcut, s-a mistuit în junglă.

Marian a confirmat din cap.

— Fii convins că la aceasta m-am gândit mult, Robert. Te-ai întrebat desigur de ce, de vreme ce am ajuns pe uscat, am părăsit pe neaşteptate cariera de molibden. Când am găsit mucul de ţigară, mi-am dat seama dintr-o dată pentru

ce Rotter a vrut să se despartă de noi. Înţelegi tu? Dacă venea cu noi Guran Tong, el i-ar fi prevenit pe oamenii de pe insulă şi i-ar fi informat despre intenţiile noastre. Întrucât Guran Tong nu a venit, a trebuit ca Rotter să-şi asume această sarcină. Din această cauză a stăruit să rămână singur în urmă.

— Se potrivesc toate pe de-a întregul, însă până acum nu sunt decât presupuneri.

Marian a atins uşor cu degetul cele două capete de ţigări.

— Aceste sunt mai mult decât o presupunere, acestea sunt de acum dovezi, Robert. Celelalte dovezi le vom obţine la noapte.

— Intenţionezi să mergem iar pe insulă nu?

Marian a dat din cap:

— Da, însă de astădată nu luăm pe nimeni, decât pe Pongo. Nici pe Harris. Este mai sigur pentru el şi pentru noi.

— Eu cunosc pe cineva, care ne-ar putea servi bine împotriva unui duşman care preferă perfidul tub de suflat săgeţi.

— Pe cine?

— Pe Maha, ghepardul nostru! am spus. Nu neg instinctul lui Pongo, Marian, dar nasul lui Maha îmi place însă mai mult!

— Nu-i rău, a fost de acord Marian, el poate să ne fie de folos într-o mulţime de împrejurări şi surprinde orice încercare de atac. Spune-l lui Pongo după cină să-l ia de pe vas şi să ne facă rost cât poate de repede de o barcă, cel mai bine de un canu indigen. Cred că aceasta va fi mai convenabil pentru noi, decât să mergem în vizită la insulă cu un motor zgomotos. Iar la masa de seară vom încerca să aflăm de la Harris câte ceva despre acest original medic al insulei. Probabil că Harris cunoaşte o grămadă de lucruri despre el şi poate să ne ajute cu ceva.

Înspre seară Pongo a reuşit să aducă o barcă mai departe de debarcader, ca să nu atragă atenţia. Apoi şi-a găsit o ascunzătoare, unde a aşteptat împreună cu Maha ca să se întunece bine, pentru a putea întreprinde călătoria.

Până s-a înserat am rămas în camerele noastre, ne-am odihnit puţin şi am aşteptat până a apus soarele, ca în sfârşit să coborâm pe scenă pentru a elabora ultimul act al dramei.

Cina a decurs destul de tăcut, eu gândindu-mă desigur la lucrurile ce aveau să ne aştepte. La „doctorul” cel jegos, la descoperirea molibdenului, sau numai la un obişnuit muc de

ţigară cafeniu umed, căruia urma să i se hotărască acum soarta.

— Spune Harris, a întrebat Marian, dorind ca şi mine să afle, cine este de fapt acest Felix Rotter?

— Doctorul? a întrebat tărăgănat fermierul american. Da, ce fel de om este? Aţi apucat să-l cunoaşteţi. Unul dintre albii fără căpătâi de la tropice, înţelegeţi? Poate că clima, poate că alte lucruri sunt cauza, eu nu ştiu. Cunosc numai că este dezordonat, nicicând prea curat şi mereu gata să sară în ajutor. Probabil că se află de mai multă vreme decât noi în această regiune, mai mult decât cei mai vechi plantatori de pe celelalte insule.

— Dar totuşi este într-adevăr medic? am întrebat eu.

— Desigur că trebuie să fie, a confirmat din cap Mel Harris. Se pricepe la o mulţime de treburi în această meserie. Şi cineva mi-a povestit că el a fost cândva medicul oficial al acestui grup de insule. O anumită istorie cu o fată malaeză l-a costat retragerea autorizaţiei. Dar asta s-a întâmplat mai înainte de a veni eu aici. În orice caz, nu ştiu dacă această poveste amoroasă o confirmă el, sau este doar un zvon răuvoitor. De asemenea, a încercat să-şi întemeieze o fermă agricolă după cât se pare, se pricepe la tratamentul bolilor şi nu are nici o cunoştinţă cât de vagă despre administrarea unei ferme. A venit încoace ruinat, prăpădit, dar oricum am lua-o, nu este antipatic, mă înţelegeţi la ce mă refer.

L-am înţeles, deoarece se referea la faptul că rotofeiul de Rotter admitea pe faţă că era un fricos şi nu chiar un erou. Păcat că această imagine era atât de înşelătoare.

— Ai spus, Harris, a fost de părere Marian îngândurat, că Rotter te-a ajutat până acum adeseori. În ce fel a făcut-o?

Fermierul a confirmat în mod energic:

— A făcut-o, mister Farrow. De câte ori m-am îmbolnăvit, nu a pretins nimic, în afară de câţiva dolari amărâţi, deoarece, spunea el, nici înainte, nici acum nu urmărea să se îmbogăţească.

Mă vizita conştiincios şi mă ajuta imediat. Îi place să pară un tip ciudat şi cunoaşte insula destul de bine, până la ultimul copac, planul de defrişare de aici l-am întocmit după sfaturile sale şi nu regret.

Este curios că doctorul a refuzat banii pentru asta. Bani de care ar fi avut nevoie la reîntoarcerea lui în Olanda.

Asta-i de altfel ideea lui fixă. Nu se poate să schimb nici zece cuvinte cu el, fără să nu pomenească de aşa ceva. La început am avut mari greutăţi cu lucrătorii băştinaşi.

Oamenii junglei nu aveau obişnuinţa muncii şi pretinsa civilizaţie a indigenilor era un basm. Cum era de aşteptat, Rotter mi-a făcut rost de oameni. El are o mare influenţă asupra malaezilor, aproape tot atât de mare ca şi una din căpeteniile lor supreme.

— Ţi-a mijlocit procurarea tuturor oamenilor pe care îi ai pe plantaţie, Harris? am intervenit eu.

— Fireşte că nu tuturor, cei de la început sunt aduşi de mine. Chiar şi şeful de echipă Guran Tong. El a fost primul care a acceptat să lucreze, cu o simbrie obişnuită, fiind apoi urmat şi de ceilalţi.

— Ce ţi s-a povestit despre proprietăţile doctorului? s-a interesat Marian.

Harris a dat din umeri râzând.

— Într-adevăr, el a păţit multe. Dar staţi aşa, acea companie pentru construcţia unui aeroport pe insula vecină, despre care am mai amintit, i-a adus câteva ghinioane…

— Fiindcă veni vorba de societate, aceasta era una particulară? a întrebat Marian.

— Da, desigur, a confirmat americanul. O firmă privată, cu împuternicirea oficială din partea guvernului.

— Şi ce s-a întâmplat cu oamenii săi? a continuat să întrebe Marian şi deodată a bătut nervos cu degetele pe masă. S-a uitat în sus şi m-a căutat cu privirea.

Ochii îi erau întunecaţi şi îi scânteiau. Fără nici o îndoială, Marian găsise o urmă, pe care o apucase ca să dezvăluie secretul „locului groazei”. Chiar şi eu am început dintr-odată să înţeleg nişte legături între diferitele întâmplări.

— Un englez care a venit încoace, un oarecare inginer cadastral Peter Wells, a dispărut de atunci şi cred că, cu prilejul vizitei mele pe insula de dincolo, i-am auzit strigătul de ajutor. Ceilalţi doi din echipă erau olandezi şi al patrulea brazilian, se numea Cota şi era omul care se ocupa cu planul de lucrări. Mi-a povestit că el cutreierase drumurile junglei din Matto Grosso, de pe Amazon.

— Cutreierase drumurile acelea şi făcuse cunoştinţă cu tuburile de suflat săgeţi otrăvite, a mormăit Marian atât de încet, încât eu care stăteam lângă el aproape că nu am înţeles.

— La ce te gândeşti, mister Farrow? a întrebat Harris repede.

Marian a dat din cap.

— La nimic deosebit, Harris. Mi-a venit tocmai în minte că trebuie totuşi să fac acum o vizită la iahtul nostru. Şi

după aceea cred că vom merge devreme la culcare. Ziua nu ajunge pentru cât de multe sunt de făcut şi vom vedea asta mâine dimineaţă….

V
LOCUL GROAZEI

ÎNTUNERICUL S-A LĂSAT la momentul potrivit pentru Marian. Eu mi-am luat dea cum rămas bun de la Harris şi m-am retras în odaia mea, am stins lumina şi m-am aşezat la fereastră.

— Eşti gata pentru călătorie? m-a întrebat el încet. Am confirmat din cap. Atunci să pornim, Robert!

— Ai aflat ceea ce ai vrut să ştii? am întrebat eu.

Marian a dat şovăitor din cap.

— Am descoperit de-acum multe, însă nu înţeleg încă de ce cu puţin mai înainte ai spus că toate sunt doar presupuneri. În câteva ore vom obţine probabil dovezi convingătoare.

— Bineînţeles, până şi întreg pachetul de ţigări al unui om lacom după bani, care se denumeşte doctor, am glumit eu şi m-am ridicat.

— De data asta desigur că va fi un lucru mai grav, a spus Marian serios. Un lucru cu omoruri şi alte câteva asemenea comportamente prieteneşti.

Am părăsit în linişte casa şi am luat-o spre ţărm pe o direcţie laterală, ascunşi de un porumb înalt. Şi cu toate că deodată mie mi s-a părut că în urma noastră alunecă o umbră, Marian n-a observat-o deloc. Probabil că eu eram foarte nervos, deoarece am pipăit involuntar cu mâna patul revolverului.

Bine că era întunerec şi nu ne vedea nimeni, doar Pongo cu armele noastre şi ghepardul Maha, care ne aştepta în ascunzătoare. Se îngrijise şi de o barcă, una din acelea zvelte, un canu îngust de prin insulele Malaeze, potrivit întru totul scopului nostru. Rapid, uşor de condus şi nezgomotos.

Când ne-am strecurat înăuntru, ghepardul a devenit neliniştit şi a scâncit încet, eu l-am netezit slab pe cap, iar el mi-a lins mâna.

Barca a zvâcnit uşor când Pongo a împins-o de la mal şi a luat loc la pupa. Noi am apucat nişte vâsle scurte şi am pornit pe apa întunecată. Până la răsăritul lunii mai erau încă vreo câteva ceasuri, dar puteam desluşi vag locul groazei la care mergeam a doua oară în această zi. Can-ul aluneca repede şi într-o tăcere desăvârşită. Numai la proră clipocea apa şi scotea un zgomot slab şi înăbuşit ori de câte ori vâslele cădeau în marea liniştită.

Am vâslit din greu şi în tăcere şi pentru mine era o enigmă cum vom putea ajunge la insulă pe această beznă de iad. Dar Pongo menţinea o direcţie perfectă, după cum o dovedea poziţia neschimbată a stelelor sau sfida noaptea precum acei navigatori vestiţi ai lumii. Doar dracul ştia cât mai era până la insula aceea şi nu-mi mai simţeam mâinile, iar cu toată răcoarea nopţii, pe tăcute îmi şiroia sudoarea. Fusesem deja cu barca de două ori pe aici, însă acum nu mai aveam barca cu motor. Nici noi, însă nici cineva dintre ceilalţi. Deodată însă am fost surprins de un zgomot al unei bărci cu motor, care turbura tăcerea nopţii. Venea din spate, zbura repede, huruind în stânga noastră, la o distanţă de vreo câţiva metri şi apoi s-au auzit tot mai slab.

— O barcă cu motor destul de uşoară şi cu zgomot foarte drăguţ, a spus Marian liniştit. În aceeaşi clipă, el şi-a oprit vâslitul şi deodată vuietul motorului a rupt din nou liniştea nopţii. Îţi spune ceva asta, Robert.

— Dacă tu ai mai adăuga că în urma noastră s-au întâmplat o mulţime de lucruri, am răspuns eu răguşit. Îmi mănânc pălăria dacă nu era barca cu motor a lui Rotter. În orice caz, cea ce am auzit mai adineaori se ştie exact cui aparţine. Şi direcţia în care merge e a naibii de precisă, acolo unde se află insula lui Harris. Dacă nu mă înşel, Rotter nu a părăsit de loc insula principală, aşa cum a lăsat să se creadă şi a aşteptat să vadă ce întreprindem noi.

— Şi acum sunt convins că adineauri ne-a urmărit totuşi cineva prin lanul de porumb. Probabil că acum se află înaintea noastră, în barca lui Rotter. Presupui cine este?

— Guran Tong, a spus Marian cu mânie reţinută. Să vâslim mai repede, ca să nu lăsăm comitetul de întâmpinare să ne aştepte, trebuie să fie de altfel destul de nerăbdător.

Eu am rânjit supărat, cu toate că nu mă putea vedea nimeni prin întunerec, apoi am prins vâsla şi am tras ascultător cu putere. Nu mai era mult până la „locul groazei”. Înaintea noastră, se înălţa pe cer un contur întunecat şi stelele începeau să se acopere.

— Unde intenţionezi să debarcăm? l-am întrebat pe Marian.

— Un loc este la fel de bun ca altul, mi-a răspuns prietenul meu. În orice caz, sunt preveniţi, iar Rotter ştie că noi îi vom lovi pe el şi afacerea sa. Mă tem că va fi destul de greu.

Pe când, în clipa aceea, ne gândeam că va fi greu, Pongo trăgea cu îndemânare canu-ul mai încolo pe nisip, pe un loc ridicat pe plaje, ca să-l ferească de apă. El i-a strigat lui

Maha un ordin scurt şi ghepardul s-a ridicat în barcă, s-a întins şi a zburat afară cu un salt mlădios. Fiara era atentă, însă pe deplin liniştită. N-a simţit nici un pericol în imediata apropiere, cu toate că ghepardul a adulmecat spre stânga şi a pufăit odată, abia auzit.

Pongo şi Marian au ieşit după mine din canu. Prietenul meu a renunţat la greul său cuţit şi i l-a întins lui Pongo, după care a lovit de două ori cu piciorul în bordura bărcii.

— Uite ce, a spus el apoi, eu cred că Maha a mirosit ceva din barcă, înainte de a coborî noi. Ar fi foarte bine dacă totuşi am face barca de nefolosit. Socot că în acest fel vom evita ca eventual cineva să poată scăpa cu fuga de pe insulă.

— Şi noi? am întrebat eu contrariat.

— Noi n-am venit încoace ca să fugim ci dimpotrivă, Robert, să lichidăm această absurdă prostie care a tulburat atâta timp viaţa oamenilor, numai pentru că un individ decăzut vrea să se îmbogăţească prin violenţă. Va trebui să căutăm prin împrejurimi dacă mai există vreo barcă lăsată de locuitorii invizibili ai insulei, dar eu cred că nu. Ca să nu fie uşor dat de gol, Rotter a avut grija ca legăturile lui cu lumea exterioară să fie rupte.

Din fericire, uşoara barcă cu motor a lui Rotter am găsit-o la o depărtare de vreo sută de metri de locul nostru de debarcare.

— El a renunţat la orice precauţie, a spus Marian. Individul ştie precis că i-am ghicit intenţie şi acum nu-i mai este de folos o prea mare prudenţă.

— N-are nevoie de măsuri de precauţie, am murmurat eu, însă barca poate fi folositoare destul de bine, ca să ne transporte de aici.

— Oricum, ne vom gândi la aceasta, a încuviinţat Marian. Însă este zadarnic. După ce cu puţin mai înainte am aflat prin radioul de pe iahtul nostru, de compania aeroportului din Djakarta, că nu există nici o societate aeriană pe aceste meleaguri, am pus la cale cu căpitanul Hoffmann ca mâine devreme, iahtul să acosteze la insulă. Dacă nimeni dintre noi nu va aştepta pe ţărm, va debarca cu întregul echipaj şi cu mitraliera. Atunci cu siguranţa că se va sfârşi cu această stafie, dacă noi nu vom termina cu ea până vin ei.

— Ce ai mai aflat în mod deosebit de la Djakarta? am vrut eu să aflu, în timp ce noi, porneau încet înainte de pe plajă, în urma lui Pongo şi a lui Maha.

— Nu prea multe, a spus Marian încet. Doar câte ceva despre acest Wells, despre care se pretinde că a dispărut. El

este geolog şi a fost dezavuat deja de un an de către guvernul indonezian.

— Cum geolog? am întrebat eu, ne mai fiind în stare să mai spun ceva.

Rareori în viaţa noastră aventuroasă, o aparentă taină se lămurea atât de simplu, precum cea a „LOCULUI GROAZEI”. Ea ar fi avut succes, însă acum totul apărea imens de primitiv.

Deodată în insulă s-a auzit un strigăt pătrunzător. Un om răcnea din răsputeri cerând ajutor, cineva care striga după ajutor în englezeşte. Ne-am oprit surprinşi, ascultând strigătul care devenea tot mai slab.

— Cineva care a strigat, de fel nu teama, ne-a şoptit din faţă Pongo. El numai aşa face, *masseri.* El de loc nevoie de ajutor şi deloc primejdie.

— M-am aşteptat la asta a mormăit Marian. Ei ştiu, sau presupun, că noi ne aflăm pe insulă, însă n-au idee unde. În urma acestui şiretlic ar trebui să ne trădăm locul.

— Chiar dacă noi nu întreprindem nimic, ei ne vor găsi curând, Marian.

— Şi, a adăugat Marian imediat, chiar aici!

În întunerec s-a auzit un clănţănit metalic strident, un sunet tipic, când cineva îşi încarcă arma! Chiar şi eu mi-am pregătit carabina gata de tragere şi mi-am pipăit încă o dată revolverul. Eram gata cu toţi! Gata pentru ultima rundă, însă ultima rundă era pregătită pentru noi. Trebuia să trecem printr-o experienţă amară.

Pongo a pătruns înaintea noastră în încâlcita pădure ecuatorială, noi urmărindu-l ca de obicei. El a descoperit repede cărarea croită prin desiş, pe care o urmasem de dimineaţă. Între timp a apărut luna şi şi-a revărsat lumina peste junglă. Era o iluminaţie ce te făcea să fii cuprins de spaimă.

Am ajuns aproape pe la mijlocul insulei, când Maha a devenit neliniştit. Ghepardul şi-a aruncat de mai multe ori capul în sus şi a adulmecat. Însă nu a simţit nimic. Se putea ca duşmanul să fie prin vecinătate, însă nu atât de aproape încât feline să-l socoată ameninţător. Dar atunci când am ajuns într-un luminiş micuţ, animalul şi-a schimbat brusc comportarea. Tocmai părăseam întunecimea pădurii, când Maha s-a năpustit furios! Splendizii săi colţi luceau la lumina lunii. Fiara a făcut un salt înainte care l-a purtat peste jumătate de luminiş. Ghearele de abia i-au atins pământul şi s-a lansat din nou. Am văzut cum i se întindea iarăşi muşchii sub blana bălţată, dar am mai văzut ceva!

Prin lumina difuză a lunii au început deodată să plutească încoace nişte fluturaşi mici şi pestriţi. Unul, doi, o duzină! Se lăsau în jos jucăuşi spre ghepard, din care vreo câţiva s-au înfipt vibrând în blana sa. Săgeţi otrăvite!

Maha lăsa impresia că presimţea că era lovit mortal. El a pufăit sălbatec şi a încercat cu laba din faţă să scoată săgeţile. Însă era târziu! Puternica lui gheară a căzut neputincioasă şi prin pielea pătată i-a trecut un tremur. A pufăit încă o dată sălbatec, când a încercat să se arunce spre unul din duşmanii săi nevăzuţi. Dar acest duşman era mai puternic decât muşchii săi de oţel. Moartea este totdeauna mai puternică! Maha a căzut grămadă neputincios şi s-a întins deodată în tăcere sub lumina lunii.

Lângă mine, Pongo a scos un strigăt. Era un răcnet înfiorător şi groaznic, slobozit de sălbăticia în persoană, a cărei creaţie a fost ghepardul, care a murit pentru noi, căci fără atacul său aprig peste luminiş, am fi fost noi ţinta ploii de săgeţi ce aduceau moartea în tăcere! Pongo îl iubea pe ghepardul, iar Maha a fost întotdeauna îngrijit de uriaş, încă pe când era pui.

Răcnetul său de furie nu s-a stins încă, atunci când, deodată l-am văzut aruncând puternicul său hanger, cu nemaipomenitul lui pumn. Acesta s-a învârtit prin aer ca un fulger argintiu şi a nimerit frunzişul din partea cealaltă a luminişului. A răspuns un ţipăt, încă şi mai înfiorător ca a lui Pongo. La lumina lunii a ieşit afară clătinându-se un om întunecat, de origine tropicală, în mod vizibil un malaez. În mâini mai ţinea încă o ţeavă lungă, un tub sud american de suflat săgeţi, dar îl ţinea neputincios şi mersul îi era şovăitor. Pe neaşteptate s-a oprit în loc, s-a răsucit şi a căzut grămadă. Din pieptul lui se ridica uriaşul cuţit a lui Pongo şi omul a murit înainte ca corpul său să atingă pământul!

Marian şi-a ridicat arma, împuşcătura a răsunat în noapte, a cărei linişte a fost atât de crunt sfâşiată, ceva mai înainte. Mi-am înălţat şi eu în mod mecanic mauserul şi am trimis toate gloanţele în tufişurile din partea cealaltă a luminişului. Nu aveam nici o ţintă, însă focurile trase au fost doar o reacţie la moartea lui Maha, împotriva perfidului ucigaş al credinciosului animal.

Tufişul a foşnit, au zbârnâit câteva săgeţi şi la tragerea noastră rapidă au răspuns nişte strigăte, apoi totul a luat sfârşit.

Pădurea tăcea, poleită de lumina de argint a lunii, dar în luminiş era cu totul altceva. Aici zăceau nemişcaţi

ghepardul nostru şi la trei paşi de el, un om ucis printr-o lovitură în piept de cuţitul lui Pongo.

— Repede, a gâfâit Marian. Haide să ne luăm după ei. Au fugit şi dacă nu le lăsăm nici un răgaz, putem să ajungem la cabana lor chiar odată cu ei, sau înaintea lor. Ar fi mai bine dacă ne-am găsi acolo un adăpost împotriva săgeţilor lor otrăvite!

Ne-am grăbit pe o potecă cât de repede am putut. Crengile mă loveau peste faţă, dar nu mai ţineam seamă de ele. Marian s-a oprit pe neaşteptate şi s-a dat după nişte tufişuri din faţa noastră, eu fiind cât pe ce să-l dobor din goană. De undeva un glas a strigat o poruncă în malaeză şi am tras de trei ori într-o direcţie întâmplătoare şi vocea a amuţit brusc.

Deodată ne-am pomenit iarăşi într-un luminiş şi ne-am poticnit în el la lumina lunii. Însă de această dată n-am mai fost primiţi de otrăvitoarele săgeţi. De undeva însă a alunecat fulgerător o umbră şi foarte aproape de noi a şuierat un glonţ. Ciudat este că în aceiaşi clipă mi-a venit fără voie în minte marele pistol de patruzeci şi cinci, pe care îl purta azi dimineaţă Rotter. Mi-am ridicat mauserul, am tras de două ori şi în acelaş moment mi-am dat seama că nici n-am nimerit ţinta, ca şi cel de dincolo.

— Mai repede! strigat precipitat Marian către mine. Spre casa aceea, înainte ca ei să ne atace cu săgeţi!

În mijlocul luminişului se înălţa o casă primitivă din lemn, una din acelea care, la drept vorbind, le întâlneşti doar în filme. Tocmai am ajuns la cabană, dar când am încercat să intrăm, uşa s-a deschis brusc. La intrare a apărut un om alb foarte înalt şi deşirat. Şi-a înălţat mâna, în care ţinea un pistol greu automat, era târziu să ne mai folosim armele noastre. Omul era gata să tragă în noi ca la tir, însă nu a făcut-o. I s-a întâmplat ceva cu totul neaşteptat. De atâta vreme de când Pongo devenise însoţitorul nostru, ne obişnuisem cu teribila lui fire sălbatecă, care însă începuse să-l părăsească. Dar moartea lui Maha trebuia să-l fi afectat enorm, încât uriaşul nostru negru cu greu putea fi recunoscut. Când individul s-a ivit în faţa uşii cu ţeava pistolului îndreptată spre noi, Pongo se găsea undeva mai lateral. El s-a repezit cu un urlet furios, cu un mârâit cu care leul îşi arată iritarea, apoi a zburat prin aer şi s-a izbit de omul din uşă, trântindu-l cu forţa puternicului său trup.

A răsunat împuşcătura, glonţul a fluierat pe deasupra capetelor noastre şi m-am aplecat involuntar, aşteptând a doua împuşcătură, însă aceasta n-a mai venit. Pongo a lovit

încă odată cu uriaşul său pumn pe neputinciosul om de jos. În aceeaşi clipă, palmele i s-au închis ca nişte gheare pe grumazul adversarului său. Marian a încercat să-l oprească pe Pongo al nostru, altfel avea să se sfârşească în câteva secunde cu omul ieşit din cabană!

— Mai avem nevoie de el, a spus el răguşit. Lasă-l să trăiască, Pongo. Pentru a-l preda justiţiei.

Am împins uşa cât colo. Fără îndoială de aici din colibă aveam să ne confruntăm cu destule tuburi de suflat săgeţi, pe când până acum am avut de-a face, pe afară, doar cu focuri de pistoale, faţă de care eficacele noastre arme erau superioare. Situaţia avea să se schimbe dacă intram în încurcătura şi ne pierdeam toată noaptea. Marian s-a uitat la mine şi părând să ghicească la ce mă gândeam, a dat uşor din cap.

— Întâmplător, am găsit ceea ce mi-am dorit, Robert. Vom sta înăuntru, ca într-o fortăreaţă improvizată, ai înţeles? Când mâine dimineaţă va ajunge la insulă căpitanul Hoffmann cu echipajul, noi îi vom fi doborât pe duşmanii noştri. Iar pe deasupra, îl avem pe acesta şi a arătat cu degetul spre victima lui Pongo ghemuită într-un colţ, pe un ostatec.

— Mai sunt încă cel puţin o duzină, am spus eu cu vocea sugrumată. Ne vor ataca, ca să ne răzbească şi nu-i de glumit!

— Şi cum, n-avem cu ce-i opri? a întrebat Marian întărâtat, lovind patul mauserului său.

Într-adevăr, puteam să ne folosim de armele noastre până se făcea ziua, ca să doborâm cât mai mulţi ticăloşi.

Victima lui Pongo şi-a revenit abia după două ore, aşa de puternic îl lovise Pongo. L-am observat pe om cu coada ochiului. Se mişca nesigur. Deodată a deschis ochii şi a întrebat buimac ce i se întâmplase. Vorbise în engleză!

— Nimic deosebit, mister Wells, a spus Marian de la cealaltă fereastră a colibei. Doar atât că s-a terminat cu afacerea dumitale. Acum pentru dumneata, iar pentru Rotter şi ceilalţi mâine dimineaţă. Aici nu mai există nici o posibilitate de îmbogăţire pentru dumneata şi ticăloşii voştri, nici din molibden, nici din altceva. Doar cătuşe şi o excursie în temniţele indoneziene.

Englezul a încercat să se ridice, însă Pongo l-a înghesuit iar la loc. El l-a lovit cu dosul mâinii, făcându-l să cadă înapoi ca un snop.

— Vezi bine că nu mai este nimic de făcut, i-a spus batjocoritor Marian, cerându-i lui Pongo să-l lege. Pongo a

făcut-o, arătându-şi dinţii printr-un rânjet.

Dar apoi am fost cuprinşi de alte griji.

— Afacerea trebuia să se sfârşească prost, a mormăit sincer englezul, am spus-o de la început. Dar Rotter era foarte sigur că va câştiga. Afară întunerecul se transforma treptat într-o luminoasă zi ecuatorială şi când avea să se vadă bine, atunci cu siguranţă că Rotter va găsi motive să se arate.

— Sosesc! a strigat deodată Marian. Eu mă reîntorc înapoi şi îi aştept să vină din partea cealaltă!

Se apropiau câţiva malaezi înveşmântaţi în kaki, cu tuburi de suflat săgeţi, de care făcuse rost brazilianul din grupul lui Rotter, din ţara sa de origine. Am strâns zdravăn patul carabinei şi am făcut ţăndări geamul de la fereastra cabanei, în timp ce şi în partea cealaltă, unde se afla Marian, zângănea sticla. Ne deschisesem câmp liber de tragere. Şi aveam să ne folosim de el!

Deodată au zbârnâit din nou acele blestemate săgeţi pestriţe otrăvite, însă de data aceasta au primit un răspuns bine ţintit! Şi-au spus cuvântul cu hotărâre două mausere şi efectul a fost ţipete de moarte. Cu toate acestea, spre fereastra mea năvăleau doi malaezi. Unul din ei s-a oprit la zece metri în faţă, a ridicat ţeava de suflat, dar săgeata n-a mai putut s-o părăsească! Degetul meu arătător s-a îndoit pe trăgaciul puştii şi glonţul l-a făcut pe malaez să alunece în iarbă. Celălalt a aruncat tubul de suflat şi a luat-o la goană înapoi spre pădure. L-am lăsat să scape.

— Farrow, a strigat spre noi un glas răguşit de la marginea pădurii. Predă-te şi atunci am să te las s-o ştergi. Ai la îndemână o jumătate de oră ca să chibzuieşti, după care voi lua cu asalt cabana şi vei muri!

Era fără îndoială vocea lui Rotter, am văzut cum Marian ridică încet mauserul şi ocheşte îndelung. Împuşcătura a pornit direct spre ascunzişul de unde vorbi de Rotter. De acolo s-a auzit puternic ţipătul de durere al grăsanului, care-şi zicea doctor. El s-a prăvălit afară în luminiş, a început să dea din mâini şi s-a întins cât era de lung.

A zăcut o vreme nemişcat şi am crezut că Marian îl ucisese. Însă nu era chiar aşa. Rotter mai trăia. El s-a ridicat după mai multe încercări şi a pornit târâş spre pădure. Pe neaşteptate nu departe de luminiş a început să ţăcăne o mitralieră. Hoffmann sosise cu punctualitate!

— S-a sfârşit! a scrâşnit englezul spre noi. S-a terminat totul!

Sfârşitul volumului: **SĂGEATA OTRĂVITĂ.**

În numărul următor:

O VÂNĂTOARE NEREUŞITĂ.

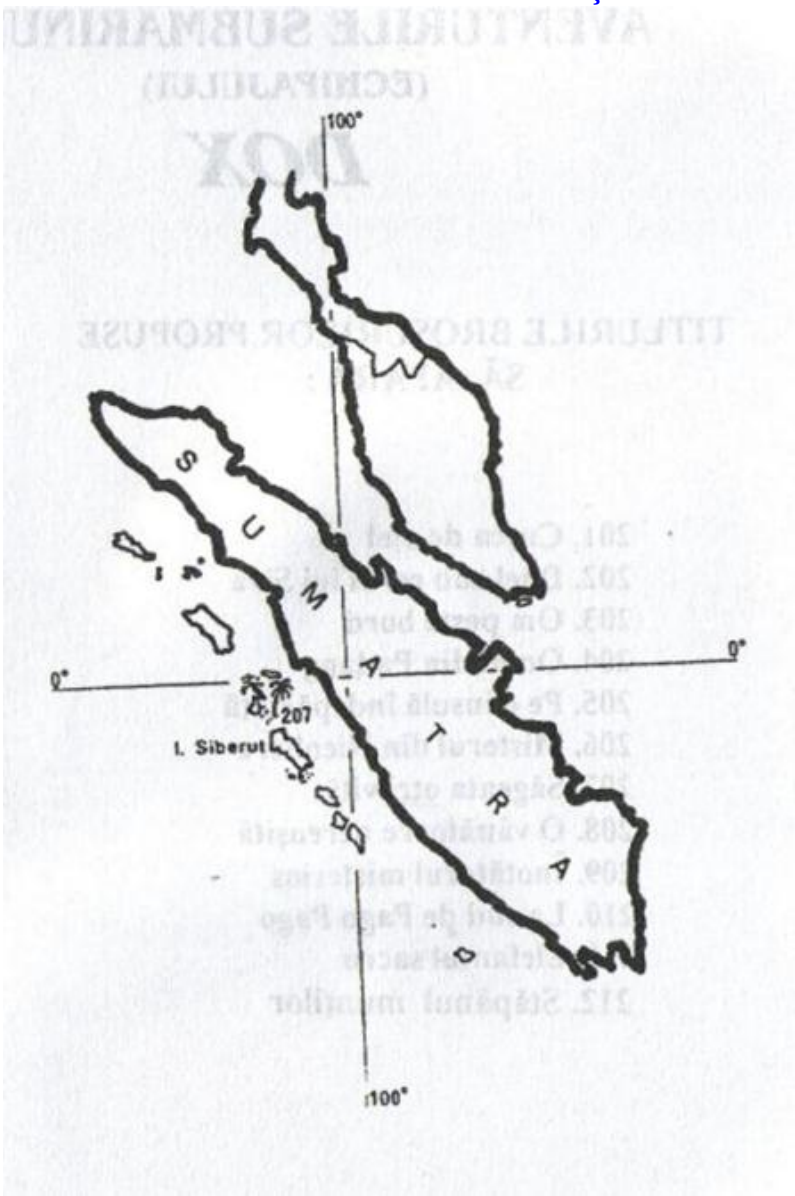

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro